चण्डी

(अर्थात) सप्तशती

इ. पु. ६८

इ पु: ६८

नं० ४४६८
४६३

श्रीः

चण्डी

(अर्थात्) शप्तशती

गोर्खाभाषा श्लोकवद्ध

(पं० श्रीयुत भुवनप्रसादो पाध्याय कवि कृत)

मुल सदृश वडा परिश्रम ले गरी
आफूले सोधी प्रकाश गरीयो।

यो पुस्तक रजिष्टरी भया कोछ ग्रन्थ कर्त्ता
को आज्ञा न भै यो वा यस्को
आशय कों छापन को
अधिकार छैन।

श्रीकाशी
दुर्गाप्रेस बनारस—सिटी।

सम्वत् १९६१

21:222
4PA
1961 A.D.

विज्ञप्तिः ।

विद्वत्सु

—:०:—

भाषा दृष्टिपूत गर्न्या महाशय समाजसङ्ग साञ्जलिक यो प्रार्थना छ कि संस्कृतज्ञ मनुष्य कम हुदा र संस्कृत नजांन्या धेरहुदा संस्कृत हराउनुर भाषा बढनू प्रचार भयो संपूर्ण लायी संस्कृत को काम भाषा बाट हुनेभयो यो बुझी धेरैग्रन्थ को भाषा धेरैभाषा कविहरूले बनाया का हुनाले तिन्लें मूल सदृश बनाये की अर्थ न बुझी अर्कै अर्थ गराई वा ठाऊ ठाऊ मा छाडी बनाये यो बिचार राखनू योग्य छ (किन) मूल बमोजिं भया सो माफीक दुनिञा सम्झन्छन र फायदा पाउनन् ज्यद्वा तद्वा बनेको भया सो माफीक दुनिञाले संझदा उल्टाफल पाउनन् र संस्कृत ग्रन्थ समेत् (बादल भित्र का चन्द्र हिंडझै) अल्पज्ञ जति दुनिञाले झूटासंझला विशेषज्ञ भन्दा अल्पज्ञ धेरैछन् नत्रभाषा प्रचार हुदैनथ्यो अतएव संस्कृत का उपकों यो अयप

माहात्मा हरू ले दूर गराउनू पर्छ यो कारण संभ्की जुन् ग्रन्थको भाषाछ तेस्मा मूल भिडाई सादृश्य भयेमात्र भाषा कवित्वमा ग्रहण हवस्। स्तुति अध्यात्मादिछाडी जट्टा तट्टा गरेकोभया असा दृश्य दोष युक्त हुना ले वर्खिलाप् हुनू पर्छ। भाषा मा नवीन कल्पित भाषा वाहेक् ग्रंथ को भाषा मा असा दृश्य जस्तो महा दोष केही छैन ॥

(योग्रन्थको(भूमिका)भाषाईकाउपर)

पाठक गण सङ यो प्रार्थना छ की यो अपूर्व (सप्तशती) अर्थात् चंडी को भाषा वद्ध श्लोक रचन भयाकोछ सबै तपाञीहरू पाठ ग र्नूहुन्थ्यो परंतु अर्थन बुझ्दा भक्ती भवानी मा कंलाग्दा माछालेनुहायेझैं यथार्थ पाठ फल हुदैनथ्यो अब यो भाषा श्लोक मा कत्ती फरक नहुनाले भाषा आये पछी अनुसार ले संस्कृत पाठ गर्दा बुझि नेछर भक्ति लागी पाठ फल पूरा मिल्नेछ मेरो परिश्रम पनी कृपा दृष्टि परे पछी जाहेर होला भन्ने भरोसामाछु ॥

 नं० ४४६८
८६३

हिन्दी भाषा श्लोक।

संस्कृत् भागगई अकल् कम भई भाषा प्रचाहों गयी। जान्के आशय लोक् कि कूल कविने सब् ग्रन्थ भाषा भयी॥ भाषा मूलकि भेद याद रखना जोपाठ कर्त्ते मगर्। दोष् देना त्याजि प त्र पास कविकूंछूटा।दियेतोअगर्॥ १॥ ❀ येबात बिद्वान नहींविचारे। तोमर्गयी स्बकाबिऔ बिचारे॥बिष्टाअवर्गो मयकाफरक् फेर्। होगा कहा बात कहाकहुं धेर् ॥ २ ॥ संस्कृत् उपर्फूट लगी गमारा ; बिद्यार्थि बिद्वान लिजे हमार। ॥ सादृश्य बेग कबितान लेना। संस्कृत् उपर्फूट हटायि देना॥ ३ ॥

सज्जन जनको दृष्टी जलको वृष्टी हुदैन पद्यगरी।
आशायेछमलायी दोषजलायीदिन्याछु दृष्टिपरी।

(प्राञ्जलिः)

रजिष्टरी योछ कडा भया को।
सर्कारमा दाम किताब् गयाको॥
जोग्रन्थ को आशय मात्र छोला।
कानुन् बमोजीम सजायहोला ॥ १ ॥

@ 21:222
4PA
1961 A.D.

श्री जय दुर्गायैनमः ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीवाग्देवी विजयते ।

सप्तशती भाषा श्लोकवद्ध ।

ध्यान महाकालि को ।

षड्गै, चक्र, गदा, त्रिशूल र परिघ्चाप् वांण् भुसुंडी अनी ।
शिर्सखै हथियार हाथ हरूमा शोभित् त्रिनेत्रै पनी ॥
कालो रोंगन पाद दश्‌छ गहना झक् झक् सवै आङ् माहां ।
ब्रह्माले स्तुति गर्दिंदा वधभयो कैटभ् मधू को जहां ॥

मार्कंडेयमहर्षि तेस्‌वखतमा फेर्भन्नलागनूभयो । सावर्णी भनि नाम सूर्य सुतको आंठौ मनूमा गयो उत्पत्ती तिनको तिमीत सुनिल्यौ विस्तार्कह्याको ज-हां । मन्वन्त र्पति भैगया उतवहां माया प्रभावूले जहां ॥ १ ॥ स्वारोचिष् मनुदेखि पूर्वविचमा एक् चैत्र वंशै महाँ । राजानाम सुरथ् सवै पृथिविका राजा भयाती तहाँ ॥ छोरा माफिक पाल्दथ्याति दुनिञा खुश्‌धर्मले तेस्‌घरी । दुष्मन् म्लेच्छ हरू उठी रणभयो दोतर्फको वेस्‌गरी ॥ २ ॥ छोटा हुन्त पनी जि-त्याति वलिया म्लेच्छे हरूले जसै । आई लुट् पिट सव् गरी सहरका राजा वन्याती तसै ॥ दिक्‌दाभै

ति सिकारको निहुगरी घोडा महा झट् चड़ी । एक्कै वन्तिर गैगया अतिवढी राजा सुरथ् तेस्घड़ी ॥ ॥ ३ ॥ देख्या वन्विचमा कुटीअति असल् मेधाऋषीको तहाँ । वस्न्या दुष्मनिं छाडि जानवर सब् शिष्यैभरी छन् जहाँ ॥ आदर्ती ऋषिले दिदाक्यहि गरी आरामि आश्रम्महाँ । संझी राज्यभयोर दुःख अधिकै घूम्याइति जहाँ तहाँ ॥ ४ ॥ गर्छन् चिन्तनती ममत्व वशभै मन्खैचिदामा अती । मैले पालनगर्दैथ्याँ तिसबको होला कउन् दुर्गती ॥ मेरा नोकर धर्म संझि अहिले पाल्छन्कि मार्छन् वहाँ । हाथी सूरथियो अरी वशभई दुःखी भयोहो तहाँ ॥ ५ ॥ खातिर्दी धनधेर जागिर दिई मेरा हुकुम्मा रही । मानिस्कां गरथ्या हुकुंति अहिले गर्छन् अरी वश् भई ॥ अफ्‌स कीजि हरू अरी वशभई धन्धेउडाई वहाँ । वस्ताहुन् यहि संझि धेसुरत फेर् आकुलभया खुप् तहाँ ॥ ६ ॥ यक्वैश्यैकनदेखि आश्रममहाँ सो धुछन्ति राजा तहाँ । कोहौ क्यानजहां वस्यौ मलि नमुख् देख्छू म तिम्रो जहाँ ॥ ईप्रश्नैसुनि वैश्यलेनृपतिका उत्तर्नरंभै तहाँ । दिन्छन् नाम समाधिहो जनमभो मेरो धनी कुल्महाँ ॥ ७ ॥ धन्को लोभ धरी स्त्रि पुत्र हरूले वाहर्निकाला गरी । आज्ञा वन्विच-

मा स्त्रिपुत्र हरूले मेरो लिया सब् हरी ॥ दुःखितछू म अती स्त्रिपुत्र न हुदा आरां विरां चाल् चलन् । जाहान् इष्ट र मित्रको न सुनिदा मेरो मुखैभो मलिन् ॥ ८ ॥ तिन् लाई सुख दुःख क्याछ घरमा छोरा खराप् काममा । लाग्याकी अथवा तिछन् असलमा सुर्ताछ येही ममा ॥ हेराजन् ! किनहो मजान्दिन रती तिन्ले निकाली अहाँ । आज्ञातैपनि जानि जानि मनयो दौडेर जान्या वहाँ ॥ ९ ॥ यस्ता बात सुनेर वैश्यपतिका राजाजि भन्छन् तहाँ । जस्ले लोभ गरी निकालि त दियो क्यास्नेह जाहान् महाँ॥ई बात् सूनिसकेर वैश्यपतिलेउत्तर्तहांगर्दछन् साचाहुन् इकुरा तथापि मनयो मान्दैन संभ्भन् छभ्भन् ॥१०॥ मायाछाडि स्त्रिपुत्र भाइ हरूले खुस्भै निकाल्दा पनी । माया दोवरभ्भै हुदा गजपछू तिन्माथि योक्या भनी ॥ हेराजन् ! अबक्यागरू दमवढी खुप्रुन्छ मन्यो अती । आफूलाइ निकाल न्यै समभ्भने ईजानि जानी मती ॥ ११ ॥ मार्कण्डेयजि भन्दछन् यतिभनी राजा र वैश्यै तहाँ । शंका छेदनका निमित्त ऋषिका पौंच्या अगाडी महाँ ॥ दस्तुर्माफिक दंडवत्गरि मिठा बात् चित् कथा धेर्गरी । सोध्या नंम्रितभै तहा सुरथले आल्हादधेरैधरी

॥ १२ ॥ सोध्छ्यु एककुरा ऋषे कहनुहोस् शोक्भो न जान्दा महां। मेरो राज्यमहा ममत्व न छुटी पि र्भो अधीकै जहां॥ फेरीवैश्य इ पुत्रदार हरूले लो भ्ले निकाल्दा पनी। मायातिन् परभ्रन् डवल्गरद छन् कथाअर्थलेहो भनी॥ १३ ॥ अज्ञान्लेगरिकथै नदेखिकनलौ अन्धी इ हांरीमती। संसार्दुःखकि रू प जानि पनि मन् जान्या उसैमा अती॥ क्याहो कारण जानि जानि पनियो वेहोसि हामी महां। भन्नूहोस् भगवन् दयागरि अती अज्ञान को बात् जहां॥ १४॥ यस्ताबात् सुनि भन्दछन् ऋषि तहाँ जो ज्ञान जन्तू महां। हुन्छन्ती विषयै समेत् फरक छन् यकनाश हुन्थ्यो कहां॥ अंधारात महा कतीदि न महा दिनूरात अन्धा कती। एक्नाश् रात्दिन दे खन्या पनितछन् जन्तूहरू धेर्अंती॥ १५ ॥ ज्ञान्ता मानिस मात्रमाछकि भनी भन्नखरापी मती। मृग् मानिस् पशुपन्छि जन्तुहरूमा सब्माछ उत्ती उती॥ भोक्ले जोड छतापनी चिडइले मुख्मा अहारा ध री। बच्चाल्लाइ खुवाउछन् जसारिती मायाकि वस्मा परी॥ १६॥ पाल्लापुत्र मलाइ योभनि भरोसाली इ मानिसपनी। ज्यांदीपुत्र वचाउछन् नबुझितीमा याइयस्ती भनी॥ देख्तैनौमहाराज् वडीवलव तीमा

या भनी लोक् मह। । हाल्दिंछिन् इ ममत्व खाड
लमहां भन्ने बुझ्नीलयौ अहा ॥ १७ ॥ क्यैआश्चर्य
न मानतिन्जगतका मालिक्कि मायाइहुन् । ज्ञानी
को पनिजोरले भगवतीमन्मोह गर्छिन्जउन् ॥ ति
न्लोक् योसत्रसृष्टिगर्छे जसले साराचराचर्जगत् । बं
धन्रूप् बुझमोक्षकी खुसिगर्या सब्मुक्त पार्छिन्
भगत् ॥ १८ ॥ सूनीबात् ऋषिकाइबात् नृपति ले
सोद्धाभया फेर्तहा । भन्नूभो जुनहुन् कउन्तिनिम
हा मायाभनीन्या अहा ॥ तिन्कोजन्म र कर्मवल्
स्वरूपको विस्तारसुंन्याअती । इचछाहुंछ ऋषे!वता
उनु हवस् तिन्का चरित्रैजती ॥ १९ ॥ यस्तोप्रश्न
सुनेर खुस्अतिभई भन्छन् ऋषीश्वर्तहा । नित्यैछ
न् त्रिजगत् स्वरूप्छ जसको । व्यापक् स्वरूप् छन्
अहा ॥ राजन्तैपनि देवकार्य गरनै अवतार्लिछिन्
जसै । जन्मन्छिन्भनि नित्यरुप्कन पनी सब्लोक
भन्छन्तसै ॥२०॥ निद्रामापरि विष्णुजव् प्रलयमा
शेष्का पलङ्मागया । वीदानव् मधुफेरि कैटभहरी
कान्का मयल्ले भया ॥ आदी दानव विर्तडा अति
ठुला जन्म्याति पर्वतुसरी । चारोतर्फ नजर्दिदातहि
ठुलो देष्याकमल् तेस्घरी ॥ २१ ॥ नाभीकाकमले
महा तपगरी ब्रह्मावस्याका थिया । तिलाई मधुकैट

भै रिसगरी मार्न्या इरादा लिया ॥ डलाग्दा अति उग्रदानव ठुला देखेर ब्रह्मा वहा । निद्राका वशमा हरीकनबुझी योभन्नलाग्या तहा ॥ २२ ॥ ❀

विश्वेश्वरी सब् जगतैकि माता ।
जोगर्छ सृष्टि स्थिति लोक माता ॥
निद्रा भनानी भनि नाम धार्न्या ।
लोक्नाथ विष्णू पनि मोह पार्न्या ॥२३॥

मन्माडर्भइ निद्रखुलाउन भनीएकाग्र मन्मा धरी । ब्रह्माजी स्तुतिगर्दछन् भगवती निद्राजिको तेस्घरी स्वाहाव्हौ तिमिव्हौ स्वधाभगवती शब्दैवषट्का अनी । ओंकारअमृत ह्रस्वदीर्घ प्लुतरुप्व्हौ अर्द्धमात्रापनी ॥ २४ ॥ सावित्री तिमिव्हौ जगत्कि जननी व्हौमाइ सन्ध्या पनी । सृष्टीपालन नाश धारण स वै लोक्लाइ गर्छ्यौ अनी ॥ सृष्टीकाल महात सृष्टि गरन्या पाल्दास्थिती रूप्लिई । संहार्मा सबसृष्टि लाइ तिमिले दिन्छ्यौ सहज्मा पिई ॥ २५ ॥ ❀

महा विद्यारूप्की भगवति महामोहरूपफेर् ।
महामाया मेधास्मृति असुरिदेवी रूपकिधेर् ॥
सबैमातिन्गुण्की प्रकृतिरूप तिम्रीभगवती ॥
मतीश्रीह्री बुद्धीरूपसबछ तिंम्रैभनुकती ॥२६॥

तिंरैरूप् सबकालरात्रि भनिन्या फेमोंहरात्री पनी ।

लज्जा पुष्टिरतुष्टि शांतिरूपकी ज्यांतीइ आदी अनी
रूप्छन् खड्गिनि शूलिनी गदिनिघो चक्रैलियाकी
अनी । चाप्वांण् शंख सुसुंडि फेर्परिघधे हांतमालि
याकी पनी ॥ २७ ॥ राम्रारूप् जतिमा हजुर्भगवती
क्याभन्नु राम्रीअती । श्रेष्टैमा अतिश्रेष्ट हेभगवती
रूप् तिंरिभन्नूकती ॥ सत्रूप् फेरि असत् इसबूज
गतमाछन् इन्कि शक्ती जती । तिंरैरूप्छ भन्यास्तु
ती गरनमा चल्दैन मेरीगती ॥ २८ ॥ शृष्टीपालनना
शयो जगतको गन्याइलोकनाथ् हरी । निद्राका व
शमा परीति पनिलौ सुत्न्या इमूढा सरी ॥ ब्रह्मा
शंकर विष्णुलाइपनिजो वेहोसगर्न्या अती । माता
यस्ति भवानिका स्तुति महाक्याचल्छ कस्की मती
॥ २९ ॥ निद्रामाइ प्रतापयो हजुरको संझी स्तुती
यो गऱ्याँ । मोहित् हुन्मधुकैंटभै असुरई माता शर
णमा पऱ्याँ ॥ तिन्लोकका अधिनाथ् हरीहजुरलेजा
गा गराई दिनू । येतीकामगरी इदानव ठुला दुष्म
न् मराई लिनू ॥ ३० ॥ ब्रह्माको स्तुतियो सुनीभग
वती जागा गराई हरी । मानीको मधुकैंटभै कनत
हा मन्सुब् कृपाले गरी ॥ नाक् आंखा मुखहात छा
ति हरिका देखीत निस्की तहा । ब्रह्माजीकन दर्श
नै दिइ वसिन् छाडेर विष्णू महा ॥ ३१ ॥ तिन्लो
कका अधिनाथ् जनार्दन उठी देखेर दानब् तहा ।

रिस्ले लाल नयन् गरी मन लिन्या ब्रह्माजि मार्ना महा ॥ पांच्हज्जारवरष् तलक् लडनुभो कुस्ती हथीयार नली । वरमाकम् न भई लड्या दुइजना दानव् रिसैले जली ॥ ३२ ॥ मायाले गरि मोहितै अति भई भन्छन्ति दानव् तहा । क्यावात् खुश्‌तिमिले लडन्त गरिदा खुस्छौं तिमीथै यहा ॥ दिन्छौंहामि खुसीभयापछि जउन् माग्छौ उहासोहिवर् । भन्नूभो हरिले म मारू तिमिलाइ क्यामाग्नु औरहे अवर् ॥ ३३ ॥ ईबातले ठगियेर दैत्य हरूले मंजुर्गरी यीकुरा । मार्नूलौ स्थलमा भन्या तिदुइलेभन्‌भ्केलिमाका पुरा ॥ विष्णूले यतिबात् सुनीति दुइको तिग्रामहा शिर्धरी । चक्रैलेगरि घांटि काटि दिनुभो सब्देखि जल्लेभरी ॥ ३४ ॥ ब्रह्माको स्तुतिले गरी प्रकटभै वध्दैत्यको भैगयो । हेराजन् ! यहिरूप एक् भगवतीको जारिलोक्मा भयो ॥ फेरी धेरप्रभाव धेरूप धरी आपत् भगवत्को हरी । दीन्याश्रीजगदंवको सुनकथा फेभन्दछू यस्घरी ॥ ३५ ॥

भाषावन्यो प्रथम येहिचरित्र माहा ।
श्रीकालिका प्रियगरेर चढाइ ताहा ॥
यस्लेमभन्छु कृतकृत्य भयां म आहा ।
मिल्न्याछलौ अधिक भक्तिभवानि माहा ॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गत सप्तसती
भाषायां प्रथमोध्यायः ॥ १ ॥

॥ श्रीः ॥

अथ द्वितीयचरित्र ।

श्रीमहालक्ष्मी को ध्यान ।

जप्माला परशूगदा शर कुलिश् दंडैधनू कुंडि
फेर् । ढाल् तल्वार् अनि मद्यपात्र र कमल् घंटा
त्रिशूल् चक्रधेर् ॥ हाथ्माई हथियार्मुहार्अति खुसी
आसन् कमल् विचूमहा । मार्या जो महिषासुरैक-
न महा लक्ष्मी म भज्छू जहाँ ॥ १ ॥

अमर्का राज् इन्द्रै असुराकि महिष्र्ना पतिभई ।
अघी देवासुर्नाम् रण सयवरष् तक् हुन गई ॥
जित्या दानवूलेदेव् फउजजतिछन् सव्कनताहाँ ।
भयो इन्द्रैराजा असुर महिषा सुर्जव वहाँ ॥ १ ॥
अमर्गण् हारेका अघि गरिति ब्रह्माकन तहाँ ।
गया दिक्दारीले शरणलि हरीशंकर महाँ ॥
वतायाहाल् जोभो महिषकि चरित्रै करुणको ।
रवी इन्द्रै अग्नी शशि पवन यम फेर्वरुणको २॥
हुकुम् सव्को क्रायं गरिकन निकाल्दा यसघरी ।

प्रभो हामी घुम्छौं पृथिवितलमा मानिससरी ॥
शरण् मार्छौं हामी असुरवधको चिन्तन जहाँ ।
हवस् अर्को हाम्रो शरणालिनको सक्तछकहाँ ॥३॥
सुनीयस्तो विन्ती हरिहर रिसाया अति गरी ।
खिची आंखीभौखुप् नयनविचलालीअतिधरी ॥
हरीका मुख्देखी अतिरिसकि तेज् निस्कनगयो ।
यसैरित्ले ब्रह्मा शिवकिपनितेज् जाहिरभयो ॥४॥
अमरईन्द्रादीकापनि शरिरको तेज् सङ भयो ।
बल्याको पर्वत्झैं मिलिकनत थुप्रो हुन गयो ॥
दिशा जल्नै लाग्या अतिकठिन तेज्ले गरिताहां ।
सबैतेज्को नारीरूप बनिगयो एक्छिन महाँ ५॥
बन्यो शंभू तेज्ले मुख यमकि तेज्ले रउँ भया ।
हरीकातेज्ले हात् स्तनदुइ शशी ले हुन गया ॥
बन्यो इन्द्रै तेज्ले गरिकनत कंवउरू तहा ।
पिडौला खुप् राम्रा बनि वरुण तेज्लेगरि वहा ॥
चरण् ब्रह्मा तेज्ले रविकि अउला पायाकि भया ।
वसू तेज्ले औंला कराकि अति सुन्दर्बनि गया ॥
कुवेर्तेज्ले नाक् दांत मनुहरूकि तेज्लेबनिगया ।
नयन्तिन् अग्नीले अपनिवनि सन्ध्यारूपभया ७
बतास्का तेज्लेकान्अनिअरू अमर्गण्जातिथिया ।
बन्योसबका तेज्लेखुसिभइ हथीयार्पनि दिया ॥

त्रिशुल देखी खैंची त्रिशुल दिनुभो शंकरजिले।
सुदर्शन्मा खैंचीकन दिनुभयो चक्र हरिले ॥८॥
शक्ती अग्निजिले दियावरूणले शंखै धनुर्बाण् तहा।
बायूले अनि इन्द्रले कुलिशफे घँटा दिया झट्तहा॥
दंडै फेर्यमले दियावरूणले पाश् अक्षमाला अनी। दीया झट्ट प्रजापती खुसिभई ब्रह्मा कंमडलु पनी ॥ ९ ॥ रोम् रोम्मा रविले किरण् भरि दिया तल्वार ढाल् कालले। कुंडल् नूपुर चन्द्रहार् अति खुल्यो मोती मणी मालले ॥ बाला नूपुर बाजु गोपर चुरा चूडामणी टिक् अनी। सब् औंला पिछि औंठि वस्त्र दिया क्षीरसागरैले पनी ॥ १० ॥ धेरूप् का हथियार अस्त्र परशू मज्गुत् कवच् खुप् अमल् दीयाई सब विश्वकर्म खुसिभै सागर्जिले फेर्कमल् घाटीमा शिरमा कमल्कि गजरा कैल्हैन बैलाउन्था दीया वाहन सींहहिं अचलले रत्नै ति शोभा हुन्या ॥ ११ ॥ मद्यैलेभरि पानपात्र खुसिभै दीयाकुवेर्ले अनी। शेष्नाग्ले मणिधेर्जडित् तहिंदिया वेश्ना गहारै पनी ॥ अब्मन्र्याछ अवश्य दुष्मन ठुलो दानव् उ हाम्रो जहा। योआनन्द भयेर पूजन गर्न्या देव्ताहरूले तहा ॥ १२ ॥ यस्तै रितिसित देवता सबमिली भूषण् हथीयारगिरी। खुप्मान्दा खुसिभै त

हां भगवती अट्टाट्ट हांसो धरी ॥ वारंवार कराउदा
गगनसब् थर्की अवाज् खुप् गऱ्यो। कंप्या पर्वत पृ-
थ्वि सागर हरू सब्लोकको होस् हऱ्यो ॥ १३ ॥

जय जय जय भन्छन् देवता हेरू ताहा।
स्तुतिं ऋषिहरू गर्छन् नम्रभै देवि माहा ॥
यहिरितकितखल्वल्ले त्रिलोक्काप्नलाग्यो।
रिसगरि महिषासुर्आ:केहो भन्न लाग्यो ॥१४॥
लिइकन सबलस्क दैंत्यको शब्द जाहा।
दउडि पुगिगयो त्यो जल्दिलो सामुमाहा ॥
भगवातिकन देख्यो लोक तेज्ले भऱ्याकी।
पृथिविकन नुहाई पावभैमा धऱ्याकी ॥१५॥
गगन कन किरिट्ले लेखूतिपाताल् कमायो।
धनुर्षकि शब्दैले चेत सब्को हरायो ॥
चउदिश सब हज्जार्हातले छोप्दियाकी।
भगवातिकन देष्या कोपधेरै लियाकी ॥ १६ ॥
असुर भगवतीको रण् अघो पर्ने गैगो।
चलिकन हथिया धेतेंज आकाश भैगो ॥
लडि महिषकि सेनाको पती चिक्षु वाहा।
अरुफउजालि चामलंइछ तेज्साथ ताहा ॥१७॥
छअयुत बलसाथ्भै लड्न लाग्यो उदग्रै ॥
प्रयुत बलहनुली गर्छ संग्रामउग्रै ॥

लडदछ असिलोमा फौज पच्चास् प्रयुतली ।
छसयअयुत फौज्ली वास्कलैलड्छदिल्दी १८
नरहयइ असंख्यात् फौज् हजारौंत घेरी ।
अतिविकट कडोर्यैकछन् रथीफौज फेरी ॥
फउजअयुत पच्चास्फेर्नियुत्ली विडाल् धेर् ।
लडदछ रणमाहा दैत्यत्यो वीरमासेर ॥ १९ ॥
बुभ्नुयतित मुख्यैलड्दछन् धेर ताहा ।
सवफउजत ओहो भन्नको सकूछ काहा ॥
हयरथ गजदैत्यै कोटि हज्जार ताहा ।
वललिइ महिषासु लड्छ संग्राम माहा ॥२०॥
शरमुशलर तोमर्भिंदिपाल् शक्ति तल्वार् ।
कति परशुर पट्टिश् हान्दछन्दैत्य वार्वार् ।
अघिसरि सरि तल्वा हान्दछन् पाशताहा ।
भगवति कन रिस्ले मन्गरी मार्नमाहा २१॥
अरितरफकि अस्त्रैशस्त्र जुन् जुन्उत्याहा ।
कतलगरि दिन्भो देविले खेल माहा ॥
असुरतरफ अस्त्रै देविका गिर्न लाग्या ।
स्तुतिसुर ऋषिगर्दै निर्भयै जल्दि माग्या २२॥
जगरअति हिलाई क्रोधले झोक आई ।
असुरकि दलविचमा घुम्छ सेर्जेलिद जाई ॥
वनकनत दडयालालेभनी ध्वस्त पार्दो ।

फउज असुरको सब् एक्न राखेर मार्दों ॥२३॥
जतिजति रणमाहा श्वासफेर्छन्ति माता।
ततिताति गणधेरै निस्कि संग्राम माता।
परशुर असितोमर्भिन्दि पाल् बाणमारी।
असुरवध ति गर्छन् देविको शक्ति धारी ॥२४॥
मृदंग भेरी हरू शंखधेरै।
खुरुभै वजौंछन् गण वेरवेरै॥
देवीपनी शूल गदा र शक्ती।
वर्षा गरौंछिन् जननी चमक्ती ॥ २५ ॥
खड्गादि शस्त्रे अति फाटि फेटी।
मार्छिन् बहुत् दानव येक चोटी॥
घंटा अवाज्ले गरि मोह पारी।
दिन्छिन् सहज् दानव धेर मारी ॥२६॥
पाश्लेत वांधी कतिलाइ ताहा।
खिच्छिन्त दानव् रणभूमि माहा॥
दोटुक् गराइन् कति खड्गमारी।
मार्छिन् गदाकी कति चोट पारी ॥ २७ ॥
गर्छन् कतीरक्त वमन्ाति ताहा।
मुसल्कि चोट्ले पिटियेर वाहा॥
चिर्दा त्रिसुल्ले गरि छाति ताहा।
गिर्छन् कती विर्रणभूमि माहा ॥ २८ ॥

निरन्तरै खुप् शरबृष्टि पारिन्।
सेनापती हेरू सवैति मारिन्॥
हात्काटियाका कति घांटि वाहा।
कंवर्कती शिर्गिरि भूमि माहा॥२६॥
गिर्छन् पिंडौला कति काटियाका।
एक् पांव हात् कान् दुइ फ्याप् भयाका।
वाजाहरूका सुरमा मिलाई।
नाच् छन् कती विर्श्रति हर्षपाई॥३०॥
शिर्काटिदामा रणभूमि माहा।
लोटी उठी फेरि कवन्ध ताहा॥
भन्छन्ति हातमा हथिया लियेर।
जालास् कहां पर्खि अहां भनेर॥३१॥
विर्हाति घोडा कित प्राण गैगो।
जानै न सक्नू रणभूमि भैगो॥
घोडा असु हाथिकि वीच माहा।
नदी रगत्की वगाछिन्ति ताहा॥३२॥
तृण् काठको राशि हरूत जस्तै।
अग्नी सखाप् पार्दछ जान तस्तै॥
यक्छिन् महा दैत्यकि फौज ताहा।
मार्दी भइन् सब्रण भूमि माहा॥३३॥
त्योसिंह ठूलो गरि शब्द गर्दो।

प्राणखोजि दैत्यैदलकोत हर्दो ॥
यैरीतले देवि र दैत्य ताहा ।
लड्दा भया फौज लियेर वाहा ॥ ३४ ॥
खुप् हर्षभै देवकि फौज माहा ।
स्तुती अनेक्का गरछान्ति ताहा ॥
वर्षाउछन् पुष्प अनेक् रमाई ।
आकाश देखी जगदम्ब लाईं ॥
तेज्ज्ञानिस्किगो सकलदेवकि रिस्लेभारी ।
जंवाभईकन त शक्तिस्वरूप धारी ॥
संपूर्णदानव फउज्पनिनास्भयाको ।
अध्याययो पनि यहां इति भैगयाको ॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गत शप्तशती
भाषायां द्वितीयो ध्यायः ॥ २ ॥

—o—

भन्छन् सुमेधा ऋषि फेरि ताहा ।
देखी मन्याको सव फौज वाहा ॥
सेनापती चिक्षुर खुप् रिसायो ।
लड्नाकि मन्सुब् गरि सामु आयो ॥ १ ॥
देवीकनै खुप्शर वृष्टि छायो ।
मेरूउपर्पानिसरी गिरायो ॥

खेलेमहा सबूशर काटि लीइन्।
घोडा अनी सारथि मारि दीइन्॥ २॥
काटी ध्वजा फेरि धनूष ताहा।
हानिन् शरै चिक्षुर लाइ वाहा॥
विरथ्भई दैत्य अधिक् रिसायो।
तलवार ढाल्लीकन जल्दि आयो॥ ३॥

हान्यो सहज् सिंहकि शीर जाहा। देवीकनै दाहिनु वाहु माहा॥ त्योखड्ग वाहू विचलागिं ताहा। दोटुक्भयो भट्रण भूमि माहा॥ ४॥ फेरीनयन् लाल् रिसले गराई। त्रिशूल हान्यो अनि सामु आई॥ जाज्वल्य सूर्यैसरिभो गगन्मा। देवी त्रिशूलेकन छाडि छिन्मा॥ ५॥ दानव् समेत् त्योशय टुक् गराइन्। मारेर चिक्षु अति हर्ष पाइन्॥ सेनापती यो रितलेत मारिन्। दैत्येहरूमा अति शोक पारिन्॥ ६॥ ❀ नामुद् विर्सेरिगो असुर्महिषको सेनापती जव् तहा। हाथीमाथि चढेर चामर छुटी देवी उपरिण् महा॥ हान्यो शक्तिजसै चिडीजनिनिले हुङ्का अवाज्ले गरी। पारिन्भस्म जमिन्महां गिरिगयो निस्तेजभै तेस्घरी॥ ७॥ निस्फलभोजब शक्तिरिस् अतिगरी हान्यो त्रिशुल् यक् वहा। वाणछाडीकन देविले त्रिशुलत्यो काटीदिनूभो तहा॥

उफ्रीसिंह तहापछी चढि गयो हाथीकि शिर्मा ज-
सै । कुस्तीभो अति सिंह चामर भिडी खुप् वज्र
मुष्टी तसै ॥ ८ ॥ गर्दैकुस्ति जमिन्महा जब गिस्या
उफ्रेर आकास् महा । सिंहैले झट झंटि चामरकि
शिर्छुट्याइ दीयो तहा ॥ देवीले गरि फेर्उदग्रमारिगो
ढुंगा मुढाले गरी । सेनाको पतिफेर्कराल मरिगो
दात् मुष्टिको चोट्परी ॥ ६ ॥ वाष्फल् विर्पानि भि-
न्दिपाल्कन धरी मार्दीनुभो तेस्घरी । देवीले विर
तांम्र अन्धक दुईमारिन् शरैले गरी ॥ उग्रास्यैअ-
नि उग्रवीर्य वलका मालीक माहाहनू । तिन्नेत्रै
कि भवानिले त्रिशुलले मारिन् कहांतक् भनू १०॥
खड्गैले गरि त्यौविडाल् असुरको शिर्झट्ट काटी
लिइन् । दुर्धर्दुर्मुख देविले यमपुरी वाण्ले पुऱ्याई
दिइन् ॥ यौरितले सवफौज नाश् अतिहुंदा रांगोस्व
रूप् यक् गरी । देवीतर्फकि देवका फउजमा पाऱ्यो
तरास् तेस्घरी ॥ ११ ॥ माऱ्योक्वै थुतुनूफिराइकन
क्वै लात्ले वजार्या कती । हान्दामारि दियो कती
पुछरले सिङ्ले चिरीफौज् अती ॥ वेग्ले कोहि मि-
ची दियो घुमि घुमी आवाज् गरी फेर्कती । सास्फे
र्दा हुदि वेगले मरिगया पड्की जमिन्मा अती ॥
॥ १२ ॥ मारी यसूरित देवफौज महिषासुर्ले अती

रणमहा। सिंहैमार्न भनी छुटीजब गयो जागिन् भवानी तहा॥ खुर्लेखोस्रि जमीन पर्वत पनी सिङ्ले उफाडी तहा। फ्यांक्यो देविउपर्महिष् असुरले गर्जेर संग्रां महा॥ १३॥ घुंदावेग लियेर पृथ्वि खुदियी सब् छयान्ड म्यान्डै परी। पानी सागर को छछल्कि बहिगो हान्दा पुछर्लै गरी॥ लामा श्रृंग नचाउदा गगन को कुड्का भयो मेघ् तहा। श्वास्का वायुकि वेगले उडि पहाड् खस् छन्ति आकासमहा॥ १४॥ यस्तोयुद्धमहा असुर्महिषजब् छुट्यो रिसैलेगरी। देवीत्यस्कन चंडिका रिसगरीमार्न्या इरादा धरी॥ पाश्छाडिन् अनि बांधियो असुरजब् छाड्यो महिष्‌रूप् तसै। सिंहैको रूपभोअनी शिरपनी काट्‌थिन् भवानी जसै॥ १५॥ ढाल् तल्वार सहित् वन्योपुरुषत्यो यक्‌दंनछिन्दै महा। वांणले त्यैपनि काट्‌दिइन् जबवन्यो हाथीअजङ्को तहा॥ सुड्ले सिंहकनै खिचेर अधिकै गर्ज्योत्योहाथीजसै। खिच्न्या सुंड्कन काट्‌दिदा जननिले रागो भयो फेर्तसै॥ १६॥ थर्कीयो तिनलोक माहिषभयी साराचराचर्जसै। झोक्‌ले मद्यकिपान् जगज्जननिले गर्नूभयो झट्‌तसै॥ बारम्बार पियेर लाल् नयनली हास्नूभयो खुप् तहा। नाच्तोभो महि

षासुरैबल्ल अघोर्ले मत्तभै रणमहा ॥ १७ ॥ सिङ्ले
पर्वत धेउखाडिजननी माथी गिरायो जसै । तीपर्वै
त् सववाणले सहजमा धूलो गराइन्तसै ॥ भन्नूभो
मदरागले सहितका थीवात् रिसायी तहा । गर्जीम
धकि पानतक् छिनअहा हे मूढजालास्कहा ॥ १८ ॥
मार्दामा अहिले तलाइ मजिले खुस्भै इ देव्र्ताहरू
गर्जन्छन् अवझट्ट योतँबुझिले क्यावात धेरैगरू ॥
येतीवात भनेर उफ्रि महिषासुर्का पिठैमा चढी ।
पाऊले थिचिकंठमा त्रिशुलले हान्नूभयो त्यस्घडी
॥ १९ ॥ पाऊले थिचिदा निचोरिइ महिष्का मूख
देखी तहा । आधा निस्कि गर्‍यो लडाञि जव एक्
तल्वारले झट्वहा ॥ काटिन् शीर जमिन्माहा गि
रिगयो हा ! हा ! असुर्ले गर्‍या । वांकीफौज् पनि
कत्तलै सबगरिन् देबूता अतीदङ् पर्‍या ॥ २० ॥
ठूलो दुष्मनमारिदा खुसिभई सबूलोक मस्तैपरी ।
देबूता सिद्धमहर्षि हर्षितभयी जम्बाभयी तेस्घरी ॥
देवीको स्तुति गर्दछन् सुरहरू सङ्ली महर्षीवहा ।
नाच्छन् छमूछमअप्सरा खुसिभयीगन्धर्वगाउछन्त
हा ॥ २१ ॥ ❀ सेनापती हरूपनीति सवैमर्‍याको
देवीमहिष् असुरलड्न अघी सर्‍याको ॥ श्रीदेविले

गरि महिष्कन मारियाको। अध्याय योपनि ऋहां इतिभै गयाको ॥२३॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गत सप्तशतीभाषायां तृतीयो ध्यायः ॥ ३ ॥

(शक्रादि स्तुतिः)

इन्द्रादि देवगण नंम्रित पाउपर्दा। त्योदुष्टदेत्र अरि फौज समेत मर्दा ॥ गर्छन् स्तुती अति खुसी भइदुष्टहर्दा। रोमांचभै वचन गद्गदलेतभर्दा॥१॥ जस्ले स्वशक्ति धरि लोकूकनढाक्दियाकी। सब् देवता गणकि शक्ति स्वरूप् लियाकी ॥ देव्ता महर्षिसबले अति पूज्या जाहा। पाउपर्दछौं शुभ गरून् तिनि हामि माहा ॥ २ ॥ जस्को प्रभाव् कहन मा चुपछन् अनन्तै। ब्रह्माजि शंकरपनी न बुझेर छन्त्यै ॥ तीचंडिका सबजगत् कन पाल्न ज्ञाहा। बुद्धी गरून् अशुभ डर्हरिलोक माहा ॥ ३ ॥ धर्मात्मिमा धनरपापि महा अलच्छिन्। पंडित्किचित्तपर बुद्धिभयेर वस्छिन् ॥ श्रद्धाति संतपर लाज कुलीनमाहा। गर्छौं प्रणाम् जगतपालनुदेवि ज्ञाहा ॥ ४ ॥ वर्णन् कहांतक गरौंउ अचिन्त्य रूप्को। क्यावीर्य सब्असुर मारि दिन्यात हुप्को ॥ सब्देव

दैत्यकि अगाडि लडाञि माहा। जोभो पराक्रमति
सब् भनि सक्नु काहा ॥ ५॥ हेतुस्वरूप् जगत
की तिन गुणइ पायी। दोष्लेन जानि हरिह पैनि
मोह आयी॥ आधार सव्कि सवअंश स्वरूप्छजा
हा। व्याख्यान मुल्प्रकृतिको भनि सक्नु काहा॥
॥ ६ ॥ स्वाहा भनी हुमि दिदाहुदि यज्ञमाहा। हु
न्छन् इदेवगण् विलकुल तृप्तित्ताहा॥ पितृस्वधा भ
नि लिदा अति तृप्तिहुन्छन्। स्वाहा स्वधारूप मनु
ष्यहरूइ भन्छन्॥ ७ ॥ जुनमुक्ति कारण महाव्रत
रूप जानी। सब्दुःखरूप बुझिसुख्रूप मोक्षमानी
सव्दोष इन्द्रियजि तीमिहिनेत गर्न्या। हुन्छयौ
ऋषी उपर ज्ञान्रूप दोष हर्न्या॥ ८॥ ऋग्वेद् य
जुषकि पनी तिमि शब्दरूप् जुन्। सांवेदगान गर
दा लयतिंरि रूप्हुन्॥ हे देवि! योजगत पालन
निंति माहा। वार्ता स्वरूप्लि हरछयौ सव दुःख
आहा॥ ९॥ मेधास्वरूप् वनिइ शास्त्रकि सारपाऊ
दुर्गाजि दुर्गभव सागरकीत नाऊ॥ श्रीविष्णुका हृ
दयमा तिमिवास लीन्या। श्रीचन्द्रशेखराकि गौरि
भनी कहीन्या॥ १०॥ क्यैहांसि पूर्णशशिविंवसरी
फुल्याको। अच्छासुवर्ण शरिरोगन खुप्खुल्याको॥
देख्यो महिष् असुरले अतिकोप माहा। रांरोमुहा

पँनि विकट्रूपकोउ वाहा ॥ ११ ॥ देखेरखुप् रिस भरी भ्रुकुटी जुटेको । उज्जंड चन्द्र किरणै शरितेज् छुटेको ॥ आश्चर्य यो असुर झट्ट तहा न मन्यी वच्ला कउन् यमकि रिसूपर सामु पन्याँ ॥१२॥ हे देवि ! खुप्खुसि हुनोस् हजुरै भगतमा । नाश्गर्छै जो रिसगन्या कुलसव्जगतमा ॥ जान्दा भञौ य-तिकुरा अहिलेन आहा । नाश्भो महिष् असुरयो कुल साथ जाहा ॥ १३ ॥ नामुद्तिछन् सहरमा त धनी तिनैछन् । यश्धर्म सव्तिनि महा अति वढ्छ झन्झन् ॥ धन्न्यैतिहुन् कुलकुटुम्ब जहान जस्का खुस्छन् खुसी भगवतीभनि बुझ्नु तेस्का ॥१४॥ धर्मात्सिले धरमकार्य गरिन्छ जाहा । आदर्गरीदिनदिनैपिछि लोकमाहा ॥ त्योस्वर्ग जान्छ हजुरैकि दया हुदामा ॥ तिन्लोकमा फलादिन्या भनि जान्नु आहा ॥ १५ ॥ संझी ळिदा डर सवै जनकोत हन्यी संझीदिदा अमरले शुभ धेर गन्यी । दारिद्र्य दुःख भय नाश्गरेन निमित्ते । दोस्रोतकोछ उपकारपर आर्द्र चित्ते ॥ १६ ॥ मारीदिदा असुरभो शुभलोक माहा । पाप्लौ गरुन् नरक जानइ दैत्य आहा ॥ यैवात ठानि वधभो गतिलाइ पाउन् । संग्राममा मरि सहज् सङस्वर्ग जाउन् ॥ १७॥ देखै महा।

हजुरले सवभष्म वाहा । हुन्थ्याइ दैत्य हथियार्कि न छाड्नु ताहा ॥ शस्त्रैपरी कन पवित्रभयेर जाउन् योबुद्धिहो हजुरको अरि स्वर्ग पाउन् ॥ १८ ॥ खुपू चंकि चंकि तलवार्कि चमक् घुमाउदा । फेरीत्रिशूलकि चमक् सङ तेज आउदा ॥ चन्द्रैसरी हजुरको मुखतेज माहा । देखीनथन् न फुटन्या अरिकोत याहा ॥ १६ ॥ दुर्वृत्तदैत्यकि समन् गरने हजुर्को । रुप्यस्किछैन उपमा रूपमागजुर्को ॥ ताकत् पनी असुरको सवनाश गर्न्या । दुष्मन् उपर्पनि दया अधिकैत धर्न्या ॥ २० ॥ होला हजुर्कि उपमा कुन तेज माहा । शत्रूकनै भयदिन्या रूपकोत आहा ॥ रणमादया र करूणा पनि देखिदामा । तिन्लोकमा वरदिन्या तिमि एक आमा ॥ २१ ॥ मार्दा रिपू अभयभो तिन लोकलायी । स्वर्गैलग्यौ रिपुपनी रणमा वितायी ॥ हाम्रो गयो असुर दुष्मन हेरूको मार् । हे माइखुस् अतिभयी गरछौ नमस्कार् ॥ २२ ॥ रक्षा त्रिशुलले गरि देवि आहा । होस् खड्गले रक्षित हामि माहा ॥ घंटा धनूको पनि शब्द भारी । रक्षा हवोस् देवि सवै हमारी ॥ ॥ २३ ॥ पूर्वैमहा पश्चिम दाक्षगैमा । घुंन्या त्रिशुलले गरि उत्तरैमा ॥ लोकू घुम्दछन् जौन अघोर रा

म्रो। रक्षा गरुन्ती रूपलेत हाम्रो ॥ २४ ॥ खड्गै त्रिशुल् जौन गदादि ज्ञाहा। वस्छन् हथीयार्जेति वाहु माहा॥ सब्देखि रक्षा तिनले गराउन्। हाम्रा रिपू चढ्न रती न पाउन्॥ २५॥ भन्छन् सुमेधा ऋषि फेरि ताहा। स्तुती गरीयो जगदंब माहा नन्दन् वगैंच कि फुलै चढायी। पूजा गर्‍या भक्ति अती वढायी॥ २६॥ चन्दन् र धुप् दिव्य धुवाँ दि ताहा। पूजागर्‍या जब् जगदंब माहा॥ नम्रित् भयाका सबदेव लायी। भन्नू भयो खूसि भयेरमायी॥ २७॥ हे देवताहो! वरमाग पैल्हे। मदेखि माग्न्या जुनमन्छ ऐल्हे॥ योस्तव्गरीदाअतिखुस् छु ज्ञाहा। दिन्छू कउन् वर् भनलौ म माहा॥ ॥ २८॥ देव्ता हरू मर्जि सुनेर ताहा। भन्छन् सवैभो अब हामि माहा॥ जो मर्नगो दुश्मन दैत्य ज्ञाहा। त्यस्देखि ठूलो वरहुन्छ काहा॥ २९॥ वर्किसछ वलौं यदि हामि माहा। संभी लिदानां हजुरैकि ताहा॥ आपत् सवै नाश गराइ दीनू। हामी हरू लायि वचायि लीनू॥ ३०॥ जोमर्त्यले यो स्तुति गर्छ ज्ञाहा। धन्धान्य सुस्त्री हरू वृद्धि ताहा॥ संपत् हरूहोस् सब तेस लायी। येहाँवरै ग्रस्नु होस मायी॥ ३१॥ भन्छन् सुमेधा ऋषि

फेर वाहा । लोक् आफु लायी वर मागि ताहा ॥ लौहुन्छ येती भनि भद्र काली । जानू भयो येति वरैदि हाली ॥ ३२ ॥ राजन् कह्यां देविकि बीर्य अल्हे । सब्देवको तेज मिलेर पैल्हे ॥ तिनूलोकको दुःख निवृत्ति पारिन् । अबतार् दयाधेर गरेर धारिन् ॥ ३३ ॥ गौरी शारिरौंखि लियी जनम् फेर् । मारीं अनी शुंभनिशुंभ त्रिधैर् ॥ लोक् देवको रक्षण गर्न लायी । अवृतार अर्को सुन चित्त लायी ३४॥

भाषावन्यो चरित येहि द्वितीय माहा ।
श्रीजद्म्दिमका प्रियगरेर चढाइ ताहा ॥
यस्लेमभन्छु कृतकृत्य भञा म आहा ।
मिलन्या छलो अमलभक्ति भवानि माहा॥

इति श्रीमार्कंडेयपुराणान्तर्गत शप्तशती भाषायां चतुर्थोध्यायः ॥ ४ ॥

अथ तृतीयचरित्र ।

महा स्वरसती को ध्यान् ।

घंटाशूल हलोरशंख र मुसल्चक्रै धनुर्बाण्धरी । हातमामेघ किछे उकाशशि शरी झक् झक्छ तेज्

ले भरी ॥ गौरी देहमहा भयी तिन नयन् धार्दीं ष्म धारूप् धरी । भज्छु आज महा सरस्वति कनै शुंभादि मार्न्या अरी ॥

जीत्या शुम्भ निशुंभले अधिइलोक् इन्द्रादि देव्को वहा । तिन्लोकका सबयज्ञ भाग् हरि दिया वल् धेर हूदामहा ॥ तिन्ले सूर्य कुवेर चन्द्र यमराज् वायू वरूणको अनी । अख्त्यारी सव गर्दथ्यास वजिती देवताहरूको पनी ॥ १ ॥ पाट्पिट् पारि निकालिद्या हुकुमली देवता हरूको जसै । आपत्ती परि संभ्रुदाम हरूला छिन्माति आपत् तसै॥ देवीको यहि वर्छ हामि हरूमा भंन्यात मन्माधरी तीसव् देवामिली हिमाचल गयी गर्छन् स्तुती तेस्ग री ॥ २ ॥ ❋ महादेवी देवीहरदम शिवाको पनि अहा । नमस्कार्लौं गर्छौं प्रकृति अनि भद्राकनजहा ॥ तिरौद्रा नित्याको चरण परि धात्री कन पनी उज्योत्स्ना गौरीका सुखशशिकि रूप्यैभानि भनी ॥ ॥ ३ ॥ तिकल्ल्याणी सिद्धीकन नमन बुद्धीकन अहा । नमस्कार्लौं गर्छौं निर्हिति अनि लक्ष्मी कन अहा ॥ तिदुर्गासर्वाणी सवगरि दिनेसार रुपकी । शरण् पर्छौं ख्याती असुर सव नाश् गर्ने हुप की

॥४॥ ❀धूम्र कृष्णाको नमस्कार गर्छौं । फेर्सुन्दर्मा सुन्दरी ध्यान धर्छौं ॥ न रात्रीमा थेक फेर्ध्यान गर्छौं । प्रतिष्ठा रूप् कृत्यका पावपर्छौं ॥५॥ ❀जउन देविको माया रूप्भयी । सबै भूतमा वस्छलौ गयी ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ ६ ॥ जउन् रूपहो चेतना भयी । सबैभूतमा वस्छलौ गयी ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ ७ ॥ जउन् देविको बुद्धिरूप् भयी । सबैभूतमा वस्छ जोगयी॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ ८ ॥ जउन् देविको नीद रूप् भयी । सबै भूतमा वस्छजो गयी ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ ९ ॥ जउन् देविको भोकरूप्भयी । सबैभूतमा ढाक्छजोगयी ॥ नमनमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ १० ॥ जउन्देविको छायारूप्छजो । सबैभूतमा ढाकिवस्छसो ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ ११ ॥ जउन् देविको शक्तिरूप्बनी । सबैभूतमा ढाक्छसोपनी नमनमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ १२ ॥ जउन्देविको तृष्णारूप्भयी ।

सर्वैभूत्मा ढाक्छ सोगयी ॥ ॥ नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो ॥ १३ ॥ जउन् देविको चांतिरूप्भयी। सर्वैभूतमा ढाक्छलिन्भयी ॥ नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो ॥ १४ ॥ जउन् देविको जातिरूप्धरी। सर्वैभूतमावस्छजो भरी ॥ नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो ॥ १५ ॥ जउन्देविको लाजरूपजो। सर्वैभूतमा व्याप्तवस्छसो ॥ नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो ॥ १६ ॥ जउन्देविको शांतिरुप्लजो सर्वैभूतमाढाकि वस्छसो ॥ नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। १७ ॥ जउन्देविको श्रद्धारूप्भयी। सर्वैभूतमा वस्छजोगयी नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो ॥ १८ ॥ जउन्देविको कांतिरूप् भयी। सर्वैभुतमा वस्छजो गयी ॥ नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो ॥ १९ ॥ जउन् देविको लक्ष्मिरूप्भयी। सर्वैभुतमा वस्छजोगयी ॥ नमस्कार्छत्यो नमस्कार्छत्यो। नमस्कार्छ त्यो नमस्कार्छत्यो ॥ २० ॥ जउन् देविको वृत्तिरूप् भयी। सर्वैभूतमा वसछजो गयी ॥ नमस्कार्छ त्यो-

नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ २१॥
जउन्देविको स्मृतिरूप्छजो । सर्वैभूतमा ढाकिव
स्छसो ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छै
त्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ २२ ॥ जउन्देविले रूप्दया
लियी । सर्वैभूतमा वस्छलिन्भइ ॥नमस्कार्छैत्योनम
स्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ २३ ॥
जउन् देविको तुष्टिरूप् भयी । सर्वैभूतमा वस्छजो
गयी ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो
नमस्कार्छैत्यो ॥ २४ ॥ जउन्देविको मातृरुप्छजो
सकलभूतमा ढाकिवस्छसो ॥ नमस्कार्छैत्यो नम-
स्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो ॥ २५ ॥
जउन् देविकोभ्रांति रुप्भयी । सर्वैभूतमा वस्छजुन
गयी ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छैत्यो
नमस्कार्छैत्यो ॥ २६ ॥ सर्वैभूतका इन्द्रियैकिजो ।
अकृतियार्गरी वस्ने देविको ॥ नमस्कार्अंती वारवा
र्मती । लाइगर्दछौ हामिले अती ॥ २७ ॥ जउन्
देविकोचित् स्वरूप्छजो । सर्वैयो जगत्ढाकि वस्छ
सो ॥ नमस्कार्छैत्यो नमस्कार्छैत्यो । नमस्कार्छै
त्यो नमस्कार्छैत्यो ॥२८॥ ❀स्तुतीगऱ्याकी अघि
देवले जहा । सेवागऱ्या इन्द्रजिले दिनैमहा ॥ पा
रून् असल् हामि महाति ईश्वरी । कल्ल्याण शुभ

दीकुन आपदेहरी ॥ २९ ॥ अैले अघो दैत्याकि ताप
ले मऱ्यौं । माताजिको योस्तुति हामिले गऱ्यौं ॥
एक्छिन् स्मरणले पनि भक्तिधर्धरी । नाश्हुन् यि
दुःखै सबदेविलेगरी ॥३०॥ ❁ जबयाहि रितको स्तत्र्
देविले सूनि ताहा । गरनभानिति आइन् स्नानगंगा
जिमाहा ॥ प्रकटभइाति भन्छिन् पार्वती देहमाहा ।
स्तुतितिमिहरू कस्को गर्दछौ भन्नु ऋाहा ॥ ३१ ॥
जितिकनति निशुंभै शुम्भले दुःख पायी । स्तुतिस
वतिमि गर्छौ देवताहो मज्ञायी ॥ यतिभनि जबनि
स्किन् पार्वता देहदेखी । चलिजगतमहा नाम्को
सिकाताह देखी ॥३२॥ ❁ निस्किन् जब्जगदंवि
का जगतमा कालीभइन् पार्वती । वास्तिन्को हुन
गो हिमालय महा नाम्कालिकाभो अती ॥ राम्रो
रूपलियी वसिन् आनिनिशुंभै शुंभका दुत्गयी । दे-
ख्यासुन्दरि अंविकाकनजसै आश्चर्य धेरैभयी ॥
॥ ३३ ॥ आयीशुंभ निशुंभका हजुरमा विन्तीगऱ्या
झट् तहा । कैस्त्रीछन् महाराज् हिमालय भरी पा
र्दी उज्यालो वहा ॥ तेस्तो उत्तमरूप हामिहरूले
आजूतक् त देख्थ्यौं कहा । कोहुन्ती बुझिदेविलो
हजुरले लीनू असल्हो ऋहा ॥ ३४ ॥ स्त्रीमारत्न
तिअंग सुन्दर ग्रती तेज्भन्नु तिन्को कती । एकूले

छन् महाराज् नजर्गरनु होस् लायक्कि हैनैं अती जुन्जुन् रत्नमणि छ तिन्जगतमा घोडा र हाथीहरू तीसब् छन् महाराज् हजुर्सङ्ग्रहा विन्ती कहांतक् गरू ॥ ३५ ॥ ऐरावत् गजपारिजात रुखफे उच्चैश्रवा नां लिन्या । घोडा इन्द्र जितेर सब् हजुरलेली वक्सि योकाम् दिन्या ॥ ब्रह्माको पनि रत्नको यहिविमान् दाखिल्छ्यो चोकमहा । खानीमा अति उंदखानिछ महापद्मैकुवेर्को ग्रहा ॥ ३६ ॥ माला सागरले दिया कमलको किन्जल्किनी नांहुन्या । छाताहारि दिया ग्रहावरूणले सुन्धेरवर्षा उन्या ॥ ३७ ॥ रथ् योदाखिलभो प्रजापतिजिको उत्क्रान्ति नांकीपनी शक्तीयी महाराज राज यमले दींदाभयालौ भनी भाइका पाशछपाशत्यो वरूणको सागर्कि रत्नै पनी अग्नीले पनि धोइ धोइ कपडा दिन्छनति धोवी वनी ॥ ३८ ॥ हे राजन् ! सवरत्नछन् हजुरमा स्त्री र त्न रत्नै अती । त्यागगर्नृत उचित् म ठान्दि रती यैभन्छ मेरी मती ॥ यस्ताबातुसुनि चंडमुंड दुइको त्योशुंभ खुप्खुस्भयी । सुग्रिब्दुत्कन योहुकुंभट गन्यो हेदूत योभन् गयी ॥ ३९ ॥ जस्तारित् सङ्ग्रा उछिन् तसरिलौ तैलेगयी प्रेम्गरी । योकांफत्यगरा उन् हुकुमयो मेरो शिरोपर्धरी ॥ राजाका इ बचन्

सुनीदुतगयी झट्पट हिमाचलमहा । देवीलाथिअधि
कतर्धुत्रचनले त्योभन्न लाग्यो तहा ॥४०॥ हे देवी !
सुन शुंभदैत्य कि ठुला राजात्रिलोक्कापती । तिन्को
दूतमहुं हुकुंलि शिरमा आज्ञा नाजिक्मा अती । ज
स्को आज्ञ सवैअमर्हरु उप रोंकिन्न एक्जात् रती
दुष्मन्नाश् गरन्य।ति शुंभ विरको सुन्नोस् हुकुंभोज
ती ॥ ४१ ॥ मेरैयो तिनलोक्छ देव्गण पनी वस्छ
नृइसव् मैमहा । खान्छू यज्ञकिभाग सव्बुझतिमी
यक्यक् न छोडी जहा ॥ तिन्लोक्का सववेस रत्न
जति छन् छन्मेरि वस्यस् घरी । ऐरावत गजइन्द्र
हारि सहजे दीया नमस्कार्गरी ॥ ४२ ॥ क्षीर्साग
मथदा जउन मिलिगयो उच्चैश्रवा नांहुन्या । घोडा
वस्तुजतीछ रत्नजतिदेव् गन्धर्व नाग्मा हुन्या ॥
हे देवी ! सबत्रश्यछन् जगतमा स्त्रीरत्न ठानी ज-
हा । प्रेम्ले डाकिलिजा त आउनु असल् सव्रत्न
को भोग् महा ॥ ४३ ॥ भायीमार ममाछ मंजुर ज
उन् खुस् तिंरिभज्नू जहा । हे चंचल्मृगनैनि ! रत्न
सरिलौ हून्याछ हामी महा ॥ गर्नाले गरियो स्वयं
वरममा ऐश्वर्य मिल्ला अती । बुद्धीले यहि शोचि
शोचि तिमिले वात्मान्नु मेरी यती ॥ ४४ ॥ यस्ता
वात्सुनि अम्बिका भगवती खुस्हासि मन्मन्महाँ

जस्ले धारणगर्छ तिनूजगतयो दुर्गाजि भन्छिन् त हाँ ॥ सांचाबात् तिमि ते गऱ्यौ हुत ऋहा भुट्छैन यक्जात् पनी । तिन्ज्ञांकुका पाति शुंभहुन् उहिसरी ठान्छू निशुंभै भनी ॥ ४५ ॥ जोजित्ला रणमा मलायि सहजै जोसेखि हर्ला अती । जोहोलाजग मा म देखि वलियो होलाउ मेरो पती ॥ क्या गर्नू अघि बुद्धि हिन्भयि गऱ्याँ मैले प्रतिज्ञा यती । आ यिशुंभ रणैगरीकनजिती भट्हुन्ाति मेरापती॥ ४६॥ येती बात्सुनि देविको रिस उठी दुतुभन्न लाग्यो तहा । सामू शुंभनिशुंभका कुनपुरुष् हे देवि टिक्ला ऋहा ॥ देवता हेरुपनी अरू असुरका सामुन्य सं- ग्रां महा । अड्दैनन् ति भन्या कसो गरि तिमी य वली स्त्रिलड्छ्यौ तहा ॥ ४७ ॥ सामू शुंभ निशुंभ कारण महा इन्द्रादि देवता रती । टिक्तैनन् कस- रीस्त्रि जाति यसरी जानू अयोग्यै अती ॥ जाऊ शुं भ निशुंभका हजुरमा मेरा बचन्ली तहा । पलांजा नु जगल् टिर्याकर सडै पक्रायिकेशै महा ॥ ४८ ॥ यस्ता बातसुनी जवाफ दिनुभयो श्रीदेविले भट् गरी । सांचो शुंभनिशुंभ छन्ति वलिया भूटा प्रति गरी ॥ कांगर्नू वढियात छैन तिमिलेयो सब्वताथी

वहा। राजाले जुनयोग्य हुन्छउ गरून् छोड्छु प्रति
ज्ञा कहा ॥ ४६ ॥

शुंभैनिशुंभ दुइदानवले पिन्या को।
देवताहरूसवमिली स्तुतिर्फगर्‍याको ॥
संवाददेवि अनिदुत् दुइको भयाको।
अध्याय योपनि त्र्हाइति भैगयाको ॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गत शप्तशती
भाषायां पंचमोध्यायः ॥ ५ ॥

यस्ताबात् सुनिदेविका रिसगरी दुतले गयी त्यै
घरी। विस्तार्ले गरिदैत्य राज्कन कह्यो सुनीलियो
वेस्गरी ॥ क्रोधैले गरिधूम्र लोचन उपर्तीं शुम्भभ
न्छन्तहा। स्त्रीमा दुष्टति देविलाइ बलले पक्रीजग
ल्टा महा ॥ १ ॥ आफ्नू फौज लियेर लीकन तंत्रा
हे धूम्रलोचन् त्र्हा। मह्तुगर्न अघीसर्‍या अउरक्के
गन्धर्व यक्षैमहा ॥ देवूताहोस्त पनी वितायिकनलौ
पक्रेरले झट्गयी। यस्ता वात्सुनि शुंभका असुर
त्यो पौंच्यो फउज् साथ् भयी ॥२॥ ❋साठी हजा-
फौज् लिहिमाल माहा । पुग्यो असुर्देखि भवानि
ताहा ॥ योभन्छ चिच्याइ भवानि माहा। हेदेवि !

जाऊ झट्शुंभ जाहा ॥ ३ ॥ मेरापतीथैतिमिलायि
लान्छु। आऊन मान्या अन्केश तान्छू ॥ योधूम्रलो
चन्कि सुनेर धम्की। उत्तार्दिइन् देवि अनर्थ गंकी
॥ ४ ॥ दैत्येश्वरैले वनली पठाथा। क्यागर्छु वल्ले
गरि छेप्न आया ॥ आफै वलीयो वलयोछ हाथ्
मा। मेरात महत् रतिछैन साथ्मा ॥५॥ ❀ यस्तो
पायि जवाफ रिस्गरि छुट्यो त्योधूम्रलोचन् जसै।
हुँकार्लै गरिभस्म पारि दिनुभो झट् अम्बिकाले त
सै ॥ वाकी फौज् कन खुव् रिसायि परशूवाणशक्ति
तीखाधरी। मार्नूभो जब सिंहले पनि जगर्हल्लाइ
शब्दै गरी ॥ ६ ॥ छूट्यो दैत्याकि फौजमा कति चि-
र्यो नङ्ले मुखले कती। ओठूले कंटि पछारि दै-
त्यकि फउज् मार्थ्ये सहज्ले अती ॥ कोखा फारि
दियो कठोर नङले लातले वजायीताहा। हात् गोडा
शिरकाटि सोतर भया संग्राम भूमी महा ॥ ७ ॥
कोखा फोरि रगत् चुसेर जगर्हल्लायि नाची अती
वाहान् सिंह रिसायि दैत्याकि फउज् मार्‍यो न राखी
रती ॥ मारेको सुनिदेवि सिंहदुइले वल्धूम्रलोचन्
वहा। रिस्ले फर्फरओठ पारि हुकुमै योदिन्छ शुंभै
तहा ॥ ८ ॥ हे चिचंड र मुंड धेर्फउजली लौजाउ
झट्टै तहा। लीआऊ तिनलायि वांधि अथवा पक्री

जगल्टा मह्य ॥ कोही मद्दत देखिया असुरले मा-
रीदिनु सेर्तह्या। पक्री बाँधिं जसो गरेर पनितील्या
ऊ न छोडी ञह्या॥ ६ ॥

वल्धूम्रलोचन पनी इ सबै मऱ्याको।
सूनरशुंभ रिसलेअधिकै जऱ्याको॥
त्रिचंडमुंड खटियीकन फेर्गयाको।
अध्याययोपनि ञह्या इतिभै गयाको॥

इति श्रीमार्कंडेय पुराणान्तर्गत सप्तशती भाषा
याँ षष्ठोध्यायः ॥ ६ ॥

आज्ञाभो जब चंडमुंड चतुरङ्ग वल्साथ् हथीया
धरी। जादा सिंहचढी पहाड् शिखरमा मुस्मुस् ह
साँयी गरी॥ वस्ती देवितिदेखि खड्ग र धनुष् खै
ची हथीयार्तह्या। दैत्यैको वल पक्रनै भनि छुट्यो दे
वीकनै रणमह्या॥ १ ॥ रिस्ले चूरभइन् जसै भगव
ती रूप्भो मसीले सरी। आखीमौं अति जोरियो
आनि निधार्देखीत तेसै घरी॥ कालीमायिप्रकट्भ
यिनूछ विकराल् मुख्पाशतल्वार्धरी। माला मानि
सको लगायिगहना खड्ग्वांग हारमा गरी॥२॥ सा
री वाघकि चर्मधारि विकराल् मासूसुक्याकी अती

ठूलोमुख् विचखुप् हिलाइ रहने जिभ्रोछ तल्वार्जे
ती ॥ गेह्रा लाल नयन् करायिकन खुक्ष्भर्पुर्दिशा
मा गरी । वेग्लेछूटि गइन् असुर्फउजको ध्वस्तै गरा
इन् अरी ॥३॥ लड्न्या त्रिश्रानि माउते टहलुवा घं
टा सहित्को करी । एक्हातूले धरि हाल्द छिन्मुख
मह्रा हेर्नैन सक्नू गरी ॥ त्यस्तै सारथि फेरथी सहि
तको घोडा सङै रथ् धरी । मुखमा हालि चपाउदा
गजथभो संग्राममा तेस्घरी ॥ ४ ॥ केश्मा घाटिम
हा अठथाइ कनखुप् लातूले वजायीकती । घेर्दानव्
कन कालिका अति चिडी मारिन् नराखी रती ॥
छोड्छन् अस्त्रमहास्त्र जुन् असुरले मुख्भित्र हाली
तहा । दांतूले कटि चपाइ चूर्ण गरछिन् संग्राम भू
मी मह्रा ॥ ५ ॥ वल्का खुप्त्रालिया वलैअसुरको मा
रेर खायी दिइन् । तल्वार्मारि गिराइया कतिपिटी
खट्वांगले प्राण् लिइन् ॥ दाह्राले कति कंटि सब्
असुरको मारी उछित्तो गरिन् । एक्छिन्मात तहा
सबै असुरको प्राण्भट् सहज्मा हरिन् ॥ ६ ॥ य-
स्तो देखि लियी छुटी कन गया तीचंड मुंडै तहा ।
वाणवृष्टी गरि कालिका कन अती ढाकेर संग्रां म
हा ॥ दुश्मन्का सब चक्र आदि हथिया मुखमालि
थीथिन् जसै । वादल् भित्रकि सूर्यविंव सरिकाती

देखिया सव्तसै ॥ ७ ॥ दान्हाले भरिमुख् ठुलोछ विकराल् अट्टाट्ट हाँसो गरी। उफ्रीपक्रि लियेर चंडकि टुपी तल्वार हातमा धरी ॥ काटिन् देखि तमुन्ड बिर्स्रीति छुट्यो चंडै मऱ्याको तहा। तेस्को शिर्पनि कट् दिइन् गिरि गयो संग्राम भूमी महा॥८॥ वाकी फौज् पनि मार्दिइन् अरूसवै विर्चंडमुंडै तहा। मर्दा भागि गया डराइ अधिकै ज्यानै वचाउना महा ॥ पक्री चंड र मुंडको शिरदुयी ठोक्कीजुधा थी अती। कालीले गयि अट्टहास् गरिभनिन् ती अम्बिकाथै यती ॥ ९ ॥ औल्हे चंडर मुंडवीर मजिले मार्‍यौं पशुझै अहा। माछर्यौंशुंभ निशुंभ लायि तिमिले तीदुष्ट जानन् कहा ॥ देखी चंड र मुंडको शिरदुयीसुनेर वातूयी वहा। काली लाइमधुर्गरीकन भनिनूती चंडिकाले तहा ॥ १० ॥ आयौ चंड र मुंडको शिरलियी यस्कारणैले गरी। चामुंडा भनि तिंरि नाम जगतमा हुन्याछ योजाहरी ॥ हेराजन् सवयो कह्या भगवती लक्ष्मी चरित्रै अहा। सूनील्यौ अवरक्त वीजबधको अध्याय मिठ्ठामहा

वल्धूम्रलोचन हरूसवध् भयाको।
सूनेर चंड आनि मुंड पनी गयाको॥
वध्चंड मुंडाकि वयानसवै भया को।

अध्याययो पनिअहा इतिभैगयाको ॥

इति श्रीमार्कंडेय पुराणान्तर्गत शप्तशती भाषा
यां शप्तमोध्यायः ॥ ७ ॥

सूनी चंड र मुंडको वध अनी धेर्फौजको नाश् पर्ना । जागी शुंभ अनर्थ योहृकुमभो सेना जमाऊ भनी ॥ भन्छं शुंभ वटोलि अफसर सर्वछै साष्टि हजार्तहा । चौरासी चतुरंगिर्णाफि अफिसर्पीछे लि जाऊ वहा ॥ १ ॥ जाऊ जलिद् पचास कोटिलिअसु कुंलका फउज् विर्अनी । धूम्रैका सयकुल् हुकुंक न धरी जाउन् अरू विर्पनी ॥ कालकूदौ हृदमौर्य कुलपानि चलुन् फेर्कालकेयै ञहा । मेरोआम्न धरेर कम्वरकसी जाउन् लडाञी महा ॥ २ ॥ यस्तोआम्न दियेर दैत्यपतिले दीयी हुकुंखुप् कडा । हजारौ लिइ फौज शुंभगइभो देवी अगाडी खडा ॥ आया को सव फौज त्यो असुरको देखी भयानक् तहा । टंकार्ले ग.र भर्दिइन् धनुषको आकाश भूमी महा ॥ ३ ॥ फरीसिंह कठोर शब्द गरिखुप् डुकंछ चंडकीजसै । ती शब्दै सवढाकि फेर्जननिले घंटावजाइन् तसै ॥ घंटासिंह धनूषका शवदले फेर्सिंहनाद् ले गरी । कालीका मुखका अघो र्शवदलेभो दशूदि

शामा भरी ॥ ४ ॥ सुनी शब्द ठुलो दिशा सबपि टीती दैत्यसैन्यै वहा। आयी देवि र सिंह कालि कन खुप् ढाक्या शरैले तहा ॥ हे राजन् ! यहिबीचमा असुरको नाश् गर्न निंती अनी। देवूताको जय निंति वीर्यवल साथ् आया अनेक रूप् वनी ॥५॥ ब्रह्माजी हरि हर्कुमार हरूका शक्ती शरिर्का गया। जंवास्वै सरिरूपली कनसवै झट् चंडिका साथ् भया ॥ जुन् देवूको जुनरूप वाहनछजो स्वैमा फिकै रूप् लियी। शक्ती आइगया असुरसङ अती लड्नाकि मतलब् लियी ॥ ६ ॥ हाँस्ले युक्तविमानमा चाढि तहा माला कमंडलु धरी। ब्रह्माजीकिति शक्ति दाखिल भइन् ब्रह्माणि नामै गरी ॥ साँढे माथिचढी त्रिशुल् वरधरी शिर्माथि चन्द्रैगरी। वाला सर्पाकि लाइ दाखिल भइन् माहेश्वरी रूप् धरी ॥ ॥ ७ ॥ हातमा शक्ति लियी मयुर् परचढी लड्नाकि मन्सुब् गरी। आइन् शक्ति कुमारका चमकदैको मारि मौनै अरी ॥ त्यस्तै बिष्णुकि शक्ति दाखिल भइन् वाहन् गरूड्मा चडी। शंखै चक्र गदा र शार्ङ तलवार् हातमालि तेही घडी ॥ ८ ॥ धास्या जो-हरिले वराह अथवा तिन्की त शक्ती वहा। लड्ना निंति वराहकै रूपगरी वाराहि आइन्तहा ॥ जस्तो

रूप नृसिंहको स्वांहि सरी नांना र सिंही धरी । ता
रा हेरू जटा हिलाइ कनखुप् सब् छयांड झ्यांडै
गरी ॥ ६ ॥ आइन् वज्रलियेर इन्द्र शरिभै ऐराव-
वतैमा चडी । हजारनेत्र धरेर लड्न भनिलौ इन्द्रा
णि तेसै घडी ॥ त्याँदेखी यति शक्ति आइ शिवमा
घेरा दियाथ्या जसै । मेरा प्रीति निमित्त मार असु
रैयो भन्दिइन्भोतसै॥ १० ॥यस्तै वीचति अम्बिकाकि
त शरिदेखी प्रकट्भो तहा । शक्ती उग्र अवाज् ठु
लो गरि जटा धूवा सरी शिर्महा ॥ धार्दी शंकरथैभ
निन् हे भगवन् ! जाऊ वनी दुत् तहाँ । यीवात् भ
न्नु निशुंभ शुंभ विरथै धेर्सेखि गर्न्या महा ॥ ११ ॥
जोछन् दानव युद्धगर्न कसिन्या सबूका अगाडी म
हा । तिन्लोक्र्यौ सबइन्द्र लाइ अहिले द्यौयज्ञको
भाग् जहा ॥ देवृता हेरूकनै अनी तिमि सबै झट्
जाउ पाताल् जहा । मान्देनौ यदि लड्न कम्बर क
सीलौ आउ संग्राम् महा ॥ १२ ॥ वाचून्या मन्छ
भन्या इबात् गर सबै सेखी हुनाले गरी । मर्न्यैं म
न्छ भन्या अघीसर सबैलड्न्या इरादा धरी ॥ खा
नन् तृप्त भयेर मासुतिमरो हाम्रा गणौले तसै ।
येति बात अन्हाइ दुतुशिवकनै पारी पठाइन् जसै

॥१३॥ त्याँ देखी शिवदूति नांजगतमा प्रख्यात ति
न्को भयो। शंकर्ले गरियो खबर्असुरमा सब्दाखि
लाभै गयो॥ सून्यादुत् शिवका बचन् रिसउठीआ
या भवानी जहा। बाण् शक्ती आनि लाट्टिवृष्टिगरदै
दैत्यै हरू सब् तहा॥ १४ ॥ देवीले पनि शूल श-
क्ति परशूबाण् वृष्टि काटी दिइन्। लीलैले गरि वा
ण लाइ धनुमा प्राण्दैत्यको धेर्लिइन्॥ काली दौ
डि अघी अघी त्रिशुल फेर्खट्वांग मारी तहा। पि
न्धी काट्दाति रिपूसबै घुमि घुमी संग्राम भूमी महा
॥ १५ ॥ ब्रह्माणीत छिटी कमंडलुकि जल्बल् तेज्
असुर्को हरी। घुम्छिन् हानि त्रिशूल मारि रिपुसब्
घुम्छिन्ति माहेश्वरी ॥ चक्रैले गरि मारिया कति
असुर्ती वैष्णवीले तहाँ। शक्तीले कतिदैत्य कत्तल
गरिन् कौमारिले रणमहाँ॥१६॥ इन्द्राणी पनि ब
ज्रछाडि पिधन्या दैत्यैकडोरो तहा। पारी रक्तकि
घोरबृष्टिति असुर्गिर्दा भया भैमहा॥ मार्दी दैत्यअ
ती फिराइ थुतुनू दान्हा धसी छातिमा। फोर्दीचक्र
फिराउदा कतलभै गिर्दा भया हातिमा॥१७॥ चि
र्दिनङ् धरिखाइली सबअरी ठूलो अवाज् धेर्गरी।
मार्दैदैत्य ति नारसिंहि रणमा घुम्छन्ति वेगधरी॥
हास्दामा शिवदूतिले अति अघा अट्टाट्ट शब्दै

धरी । गिर्छन् होसगयेर दानव हरू खान्छिन्ति खबा
दूले गरी ॥ १८ ॥ यस्तै रितुसङ मातृकाकि गणले
धेरैउपाये गरी । रिस्ले मारि दिया फउज् असुरका
वाकी नराखी अरी ॥ आकुल्भै सबफौज भाग्नम
तलब् गर्न्याति देखी तहा । आयोलड्न भनी ठुलो
असुर विर्त्यौ रक्तविज् रणमहा ॥ १९ ॥ जस्कोरक्त
किं विन्दु एक्रूजमिनमा गिर्दा पनी स्वैसरी । अर्को
वीर खडा हुन्या वरथियो संग्राममा स्येघरी ॥
लड्दो भो विर रक्तवीज लि गदा इन्द्राणिका
साथ् गयी । ऐन्द्रीले पनि बज्र छाडि दिनु
भो रिस्ले वहुत् जोर्भयी ॥ २० ॥ वज्रै चोट् परि
रक्त वीजकि रगत् बग्दो भयो धेर्जसै । धेरैस्वै सरि
बिर्खडा हुन गया लड्छन्ति चंकी तसै ॥ गिर्थ्या
लौजति रक्तबिन्दु भजिमा सब् रक्त बिजूले सरी ।
बन्थ्या वीरसबै लडन्त गरथ्या हातमा हथी यार्धरी
॥ २१ ॥ बज्रैले गरि रकत बीजकन फेईन्द्राणिले
शिर्महाँ । ठोकूता रकत वग्यो जसै पुरुष धेर्निस्क्या
हजारौं तहां ॥ चक्रैले गरि बैष्णवी लिइ गदा इन्द्रा
णिले जोर्गरी । हान्दामा अति दख्खले भयि रगत्
बगूदो भयो बेस् गरी ॥ २२ ॥ बिर्निस्क्या अति
रकत बीजकिं रगत् देखी कडेरौ वहा । दाकयालो

कु सब रक्त बीज सरिका विनिस्कि जाहा तहा ॥ शक्तीले गरि हान्द छिन् रिसउठी कौमारिले रण् महा । हानिन् घोरत्रिशुल् लियी असुर मा माहे श्वरीले तहा ॥२३॥ एक् एक् दौत्रि कनै गदा लियि पिट्यो त्योरक्त बिज्बीरले । बग्दोभो सबरक्त वी जाकि शरिर्देखी रगत् पीरले ॥ भर्पुर्भो सब रक्तका पुरुषले आकुलभयो सब् जगत् । देव्ता हेरुडराथि सब् परसस्या ज्यानै बचाउनै फगतू ॥ २४ ॥ दिग्दा देव्गण लायि देखित भनिन् योचंडिकाले तहा । चामुंडे अवमुख् बढाउ तिमिले संग्राम ढाकी जहा ॥ मेरा शस्त्र किचोटले जति रगत् गिर्ला तिमीले उती खायी देउ वहा पछी असुरको क्या चल्न सक्ला हुती ॥ २५ ॥ यस् रितुले सवरक्त निखून गयी म न्याछ चाँडै जहा । हेकाली ! तिमिले हजंगरि दिदा उठनन् अरू बिर्कहा ॥ चंडीले यति युक्ति पारि कनखुप् हानिन् त्रिशूलै लियी । कालीले पनि सब् रगत् जति गिर्यो दीयिन् सहज्मा पियी ॥ २६ ॥ हान्यो चांडि कनै गदा लियि ठुलो त्योरक्त बिज्ले झनी । त्योचोट् केहिन मानि हानि हतिया तींचंडि काले पनी ॥ हान्दा धेर्हतिया रगत् अति वह्यो सब् कालिकाले पियिन् । मुखभित्र पनि उठ्तथ्या जति

पुरुष् तीसब् चपार्यी दियिन् ॥ २७ ॥ देवीले पनि शूलबज्र् अनिबाण् तल्वार वृष्टी गरी । हानिन् रक्त तिकालिले पियि दियिन् निखूी रगत् तस् घरी ॥ पृथ्वीमा ताहिरक्त बिज् लडिगयो धेर्शस्त्र हान्दा मरी देव्ता हेरु खुसी भया रणमहा मारी दिदा त्यो अरी ॥ २८ ॥ खायी मासु रगत् बहुत खुसि भयी नाच्छन् ति मातृ हरू । येस्तो अद्भुतको लडाञि हुन गोधैरे बयान् क्या गरू ॥ २८ ॥

सब्देवता हरुकि शक्ति स्वरुप् धर्याको ।
तिंले लडन्त गरि दैत्य फउज् मऱ्याको ॥
वध् रक्तबीजकि वयान सवैभया को ।
अध्याय योपनि ञहा इतिभै गयाको ॥

इति श्रीमार्कंडेय पुराणान्तर्गत सप्तशती भाषा यां अष्टमोध्यायः ।

अद्भुत्को सुनियो कथाति महाराज् फेर्सोद्ध छन् योतहा । देवीको यहि रक्तबीज वधको सून्याँ चरित्रै ञहा ॥ फेर्भन्नोस ऋषे मरेपछि तहा त्योरक्त बिज् रणमहा । क्याकां शुंभ निशुंभले गरि लिया आज्ञा हवस् सोञहा ॥ १ ॥ यस्ता बात सुनी ऋषीक हदछन् राजन् ! सुनील्यौ भनी । रिस्ले शुंभ निशुंभ

जागि अधिकै मार्दा ति सेना पनी ॥ मर्दा देखि फ
उज् धमा धम सबै रिस्ले अधीकै जरी। मुख्यै ली
कन फौज् निशुंभ बढिगो लड्नाकि मन्सुब् गरी ॥
॥ २ ॥ छुटथ्या दैत्य निशुभं का अघि पछि चौतर्फ
घेरा धरी। ओठ् टोकू तौरिसले बिता उनभनी देवी
कनैतेस् घरी॥ आफ्नू फौज लियेर शुंभ पनिलौआ
यो रिसैले वढी ; चंडीलाइ वितावुना कन तहा
धेर्मातृ सङ्गमा लडी ॥ ३ ॥ त्यांदेखी अति युद्धभो
असुरको देवी सङ्गमा तहा। शर्वृष्टीगरि मेघवृष्टिकि
सरि लड्दा भया रणमहा ॥ छोड्याका रिपुले त श
स्त्र हाथिया जुन्जुन् उआउछन् वहा। वाण्छाडीकि
न काटि वक्सनु भयो सब् चंडिकाले तहा ॥ ४ ॥
शस्त्रैहानि निशुंभ शुंभविरका आङ्थिल् थिलोभो
जसै। ढाल् तल्वार्लि निशुंभ वितिहि छुट्यो सोसिंह
माथी तसै ॥ हान्यो सिंहकि शीरमा जब अती दे
वी रिसायी वहा। हानिनू वाण लियेर ढाल तरवा
दौटुकू गराइन्तहा ॥ ५ ॥ काट्ता ढाल्तरवार श
क्ति कनझट् हान्यो निशुंभै चिडी। चक्रैले गरि का
ट्दिइन् जबत्रिशुल् हान्यो सहज्मा भिडी ॥ देवी
ले पनि सोत्रिशुल् कन मुठीहानी धुलो पार्दिइन् ।
हान्यो फेरि गदा त्रिशुल्ले उपनी झट्भष्म

पारी लिइन् ॥ ६ ॥ हात्माली परशू निशुंभरिस ले छूट्यो जसै झट्टहा । देवीले अति वाण हानिमुर छाभै गिर्नगोभै महा ॥ देखी मूर्छित भायि पृथिव तलमा रिस्ले तिशुंभैजरी । रथमाथी चढिदेविमार्न भनित्यो साम्ने भयो तेस् घरी ॥ ७ ॥ आठ् वाहू पर दिव्य अस्त्रहरूली आकाश ढाकी दियी । वस्न्या देविकिसामु भैकन वस्यो लड्नाकि मन्सुव् लियी ॥ देखीशुंभ कनै वजाइ कन खुप् शंखै धनुष्को अनी । टंकारधैर गरिन् भयानक अती आचंडिकाले पनी ॥ ८ ॥ घंटा वाजि दिशा भरी हुनगयो सब्दैत्य को तेजूहरी । गर्ज्यो सिंह जमिन् दिशा भरि सुनी मद् छाड्छ मत्ता करी ॥ काली उफ्रि जमिन् गगन् थपरिले ठोक्ता अहूसो हन्यो । खत् खत् खत् शिव दूति चंकि हसदा वेहोस् असुर्मा गन्यो ॥ ६ ॥ जब् रिस्ले गरि शुंभ जोर हुनगो वस् वस् दुरात्मा भनी । भंछिन् जब् जगदंविका जय जयै भन्छन्ति देवता अनी !' शुंभे ले तहिं आथि शक्ति कन यक् छोड्यो बले को तहां । उल्का छाडि भवानि ले तजल दो नाश पार्नु भो रण् महा ॥ १० ॥ शुंभ ले गरि सिंहनाद तिनलोक् भर्पुर्ग रायो तहा । वज्र को शव्दै पनी जिति लियो राज

नूबहा रण् महा ॥ शुंभै ले जतिबाण छाड्छातिसबै
काट्छिन् ति चंडी तहा । चंडी का पनि शुंभ ले
शर सबै काटी दियोरण् महा ॥ ११ ॥ वादेखीअति
रिस् गरी जननि ले हानिन् त्रिशूलले तहा । लागी
शुंभ त्रिशूल ले गरि गिऱ्यो मूर्छितभयी भै महा ॥
ये बिच् माति निशुंभ फेरि विउँती बाण् धेर्नू मा
धरी । हान्यो कालिर केशरी कन पनी बृष्टी सरी
तेस् घरी ॥ १२ ॥ दशूहज्जार गराइ हात तिनमा
चक्रै लिइझट् तहा । छोप्तो भो अति चण्डिका
कन सहज् संग्राम भूमी महा ॥ यो देखी अतिरिस्
गरी भगवती ले वाण छाडी अती । चक्रै शर्सब
काट्नुभो सहजमा दुष्मन् किछाडे जती ॥ १३ ॥
वेग्ले फेरि निशुंभ ले लिइ गदा छूट्यो भवानी
महा । काट्नुभोउ गदा पनी षडगले लीयी त्रिशुल्
फेर्तहा ॥ आउन्था वेगलियी निशुंभकनझट् हातमा
त्रिशुल् यक् धरी । देवीले अति रोप्नुभो हृदय मा
हेर्नैन सक्नू गरी ॥ १४ ॥ शूल्को चोट परेर झट्
असुरको छाती फुटेथ्यो जसै । खुप्तेजी बलियो पु
रुष् पखि पखी भन्दै तनि सक्यो तसै ॥ तलवार्लै
गरि निस्कदै दुदिशिरै काटिन् कुकुर्कै सरी । वेग्ले
त्यो शिर गिर्नगो जमिनमा हाहा भयो तेस् घरी

॥ १५ ॥ खायो शिर्कन सिंहले चुडिचुडी दाह्रा ध
सी रण् मह्रा । काली ले शिवदूति ले पनि असुर्
खाया न राखी तह्रा ॥ शक्ती ले गरि छयांड म्यांड
गरियो कौमारि ले सब् अरी । ब्रह्माणी पनि मन्त्र
जल् छिटि रिपुध्वस्तै गरिन् तस् घरी ॥ १६ ॥ मा
र्छिन् शत्रु त्रिशूल ले गरि तह्रा माहेश्वरी ले कती ।
बाराही थुतुनूचलाइ असुरै खुप्चूर्ण पारिन् अती ॥
चक्रै ले गरि टुक्रुटुकै अरिगरिन् फेर्वैष्णवीले तह्रा ।
ऐन्द्री वज्र फिराइ नाश गरछिन् धेदैत्य संग्राम्
माह्रा ॥१७॥ ❀ कोही मऱ्या कोहि तह्रा मिचीया ।
कालीर शेर्ले गरी रक्त पीया ॥ मर्दो भयो दैत्य नि
शुंभ ताह्रा । कोही रह्यानन् रण भूमि माह्रा ॥ १८॥

देवेर रक्तबिज को बध फेरि ताह्रा ।
आयो निशुंभ रिसले रणभूमि माह्रा ॥
मारी निशुंभ सब देव खुसी भयाको ।
अध्याय योपनि जहा इतिभै गयाको ॥

इतिश्री मार्कंडेय पुराणान्तर्गत सप्तशती
भायाषां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

६.७
४४३८

प्यारो प्राण समान को जवमस्यो भायी निशुंभै
वहा। मर्दौ देखि फउज् भन्यो रिसउठी त्यो शुंभ
ले योत्यहा॥ हेदुर्गे तत लौन गांकि अहिले सेखी
वहूतै गरी। लड्छेस् लौअरु देबिको वल लियी
क्यागंकनू यस् घरी॥ १॥ यस्ता वात्सुनि खुप्
हँसी भगवती उत्तर्दिनूभो तहा। एकैछून जगत्म
हातँ बुझिले दोस्रीम देखी कहा॥ होली हेर्भनि
देवि हेरुति सवै घूस्याति चंडै महा। एकै रूप भ
यी भनिन् जननिले मैले वहुतु रुप् जहा॥ २॥
धान्याको खिचि एक रुप् गरिलिआ स्थिर्हौत संग्रां
महा॥ यती वात भयी पऱ्यो रण अघोर्देवी असुर्को
तहा॥ देव्ता दानव फौज लाइ डरले देखूतै महा
होस् गयो। तीखा वाण् शर वृष्टि ले गरि वडो डर्ला
ग्दो संग्रां भयो॥ ३॥ देवीले जति छाडिया शरहरू
शस्त्रास्त्र शुंभै महा। तीसव् कत्तल शुंभले गरि दि
यो एक जातू नराखी तहा॥ शुंभैले जति दिब्य श
स्त्र हरु सव् छाडयो ति काटी दिइन्। लीलै गरि
देबिले शर सवै हुंकार्अवाज् ले लिइन्॥ ४॥ फेरी
शुंभ रिसाइ धेर्शर लियी ढ्याक्यो भवानी महा।
देवीले रिसले धनुष्कन कतल् पारिन् शरैले तहा॥
काटीदा धनु शुंभले झट लियो शक्ती करैमा जसै।

चक्रै छाडि भवानिले छिनि दिइन् त्योशक्ति हात्मै तसै ॥५॥ दौडयो फेरि लियेर ढाल तरवार्देवी उपर्र ग्महा । घोडा ढाल् तरवार सारथि सबै काटी दिनूभो तहा ॥ जब्भो शुंभ बिरथ् लियो अति अ घोमुद्ग् गर्विताऊँ भनी । देबीले शरले कतल् गरि दि इन् आउदोउ मुद्गर्पनी ॥ ६ ॥ हान्यो मुष्टि उ जाइ दौडि कनगे देवीकि छाती जाहा । देवीले पनि छातिमा पयरले हान्दा गिन्यो भै महा ॥ झट् पट् फेरि उठेर शुंभाविर ले पक्रेर देवी तहा । उ फ्ऱ्यो त्यो गगनै माहा उहि पनी लड् थिन् निराधार् महा ॥ ७ ॥ पर्दो भो मुनि देव वि स्मय हुन्या ठूलो लडाजी तहा । शुंभैकोर भवानि को अतिकठो भोलो घमासान् वहा ॥ धरैवेरलडर दैत्य सङ्ली भैमा भवानी झरी । उफ्री पक्रि घुमा इ पड्किन गयो भूमी महात्यै घरी ॥ ८ ॥ भैमा पड्किइ बेगलेझट छुट्यो ताकेर मुष्टी तहा । आ- योशुंभ भवानि मारन भनी दौडेर संग्राम् महा ॥ देवीले पनि आउन्या असुरको राजाकि छाती महा रोपीये कत्रिशूल चोट् गरि अती भैमागिराइन्तहा ॥ ॥ ९ ॥ प्राण् छाडी पृथिवी महा गिरि गयो छाती चिरीदामहा । थर्कायी कन वन्समेत् द्विपपहाड्साथ्

कीर्ति पृथ्वी तहां॥ त्यौं देखी मर्दा दुरात्म अति खुस् सारा जगत्मा भयो। स्वस्थै भोत्रि जगत् गगन् बिमल भो उतूपात उल्का गयो॥ १०॥ वाटा वाट वग्यानदी अमर गण् माहर्ष धेरै भयो। गंधर्वै हरु गाउ छन् असुर त्यो मर्दा सबै डर्गयो॥ कोही वाद्य वजाउ छन् खुसि भयी सब् अप्सरा नाच्त छन्। आरामी सङ वायु शीतल वह्यो तेजी भया सूर्य भन्॥११॥ ❀ खुप् शांतभै अग्नि वल्याति ताहा। दिशादिशाको पनि शब्द वाहा॥ मङ्गल् अती भो सबलाइ झट् झट्। मर्दा महा दैत्यहरूाति चट् चट्॥ १२॥

भायीमरे पछि त शुंभअती रिसायी।
रिस्ले भवानिसङ लड्नभनेर आयी॥
वधूशुंभकोतहि भवानिजिलेगर्याको।
अध्याय योपनिजहां इतिभै गयाको॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गतसप्तशतीभाषायां दशमो ध्यायः॥ १०॥

मार्दा तहा दैत्यकि राज लायी। इन्द्राग्नि आदी सव देव आयी॥ कात्यायनीको स्तुति गर्ने ला

ग्या। मन्सुब् पुगीखुस्भइ भक्ति माग्या ॥ १ ॥ हे देवि ! दुःखै हरनोस् भगत्मा। हे मात राजी हुनु होस् जगत्मा ॥ पाल्नोस विश्वेश्वरि लोक लायी। खाली हजु ईश्वरि लोक मायी ॥ २ ॥ आधार छौ लोककि एक मायी। पृथ्वीभयी धारिइल्लोकलायी पानि स्वरूपल्लोकन लोक्बचायी। लिन्छयौ सबैलो कुछ हजुर्कि मायी ॥ ३ ॥ व्हौवैष्णवी शक्ति हरीकि जाया। संसारबिज् पालन भयेर माया ॥ योसब् जगत् बद्धगराइ दिन्छयौ ॥ राजी गर्‍या मोक्ष गराइ लिन्छयौ ॥ ४ ॥ विद्या जतीछन् हजुरैकि भेद् हुन्। फेरी हजुर्का रुपसब् त्रिजात् जुन् ॥ एकै हजुर्लै त्रिजगत्छ भर्पुर्। व्यर्थैछ सब्को स्तुति गर्न फुर्फुर् ॥ ५ ॥ सर्वस्वरूप्की जगदम्बमाहा। गर्‍यौंस्तुतीयो स्तुति हुन्छ काहा। योदुःख रूप्को भवपाश माहा दिन्छयौ सहज् स्वर्गर मुक्ति ञाहा ॥ ६॥ सब्काउप बुद्धिकि रूप धारी। चित्तै महा वास गरेर भारी ॥ स्वर्गा पवर्गै सब लाइ भछयौं। नारायणीका अब पाव पर्छौं ॥ ७ ॥ रात् दिन् पलावर्षकि रूप धारी। हछयौं उमेर्प्राणिइ मोह पारी ॥ संसार को नाश् रूप ध्यान धर्छौं। नारायणीका अब पाव पर्छौं ॥ ८ ॥ सब् मंगलै मंगल रूप लीने। सब् कार्यको सिद्धि

गराइ दीने॥ हे त्र्यम्बके गौरि पुकार गर्छौं। नारा
यणीका अब पाव पर्छौं॥ ९॥ सृष्टिस्थिती नाशन
शक्ति धर्ने। गुण्कि स्वरूप् गुण्पर बास गर्ने॥ यो
रूप मन्मा अति ध्यान गर्छौं। नारायणीका अवपा
व पर्छौं॥ १०॥ दिन् दुःखि जो छन् अति पाव पर्ने
तिन्को सबै दुःख दरिद्र हर्ने। यस्ती दयालू भनि
नाम गर्छौं। नारायणीका अवपाव पर्छौं॥ ११॥
हास्ले सहित्कोत विमान माहा। ब्रह्माणिरूप् धा
रि चढेर ताहा॥ कुश्ले जलैछिर्ट्ति तिध्यान गर्छौं
नारायणीकी अब पाव पर्छौं॥ १२॥ त्रिशूल चन्द्रै
आनि नाग धार्दी। सांढे चढी दैत्य अधीक मार्दी॥
माहेश्वरीको रुपध्यान गर्छौं। नारायणीका अवपा
पर्छौं॥ १३॥ मयूर कुक्कुट्सङमा गर्‍याकी। शक्ती
ठुलो फेर्करमा धर्‍याकी॥ कौमारि रूप्यो पनि ध्या
न गर्छौं। नारायणीका अवपाव पर्छौं॥ १४॥ स-
शंख चक्रै र गदा धर्‍याकी। फेर्शार्ङ्ग भक्कै कन खु-
स् गर्‍याकी॥ प्रसन्न व्हैवैष्णवि ध्यान गर्छौं। ना
रायणीका अवपाव पर्छौं॥ १५॥ डर्लाग्दो चक्रैकर
मा गर्‍याकी। दाम्हा उपर्मा पृथिवी धर्‍याकी॥ वा
राहिको योरूप ध्यान धर्छौं। नारायणीका अवपाव
पर्छौं॥ १६॥ नृसिंहकोझै रूपउग्र लिन्या। त्रैलो

वयको डर्सत्र नाशि दीन्या ॥ योनारसिंही रूपध्यान धर्छौं । नारायणीका अव पाव पर्छौं ॥ १७ ॥ किरीटिनी वृत्राकि प्राण लीन्या । हजार आखां भइ तेज दीन्या ॥ वज्रै लिन्या ऐन्द्रिकि ध्यान धर्छौं । नारायणी का अव पाव पर्छौं ॥ १८ ॥ मार्न्या असुर्नी शिवदूति पाई । ठूलो अवाज् घोर सरूप लाई ॥ यो रुप् हजुर्को पनि ध्यान धर्छौं । नारायणी का अव पाव पर्छौं ॥ १९ ॥ दाह्रा भरी मुख् विकराल धार्नें । फेमुंड माला धरि चंड मार्नें ॥ यो कालि को रुप् कन ध्यान धर्छौं । नारायणी का अव पाव पर्छौं ॥ २० ॥ लज्जार लक्ष्मी अनि पुष्टि नाऊ । अद्धार विद्या भनि ठाउ ठाऊ ॥ अनंत नांको जय हामि गर्छौं । नारायणी को अव पाव पर्छौं ॥ २१ ॥ मेधार भूती अमिता मर्सी भो । सरस्वती सब् किन स्त्रीवरुप् जो ॥ राजी हुनोस् येहि पुकार गर्छौं । नारायणी का अव पाव पर्छौं ॥ २२॥ सर्वस्वरूप्मालिक सब् उपर्की । सब् शक्ति को रूप अनर्थ चर्की ॥ दुर्गे वचाऊ भय आस धर्छौं । नारायणी का अव पाव पर्छौं ॥ २३ ॥ सुन्दर्छ मुख् तीन नयन् भयाकी । फेरी अलंकार्हरु धेर्धन्या की ॥ सब् प्राणि देखी भयमा वचाऊ । नारयायनी काअवपर्नु पाऊ ॥ २४॥

ज्वाला करालै अति उग्रधनैं। सब् दैत्य को प्राण् क
न जलिइ हर्नें ॥ त्रिशूलले सब् भयमा वचाऊ। श्री
भद्रकाली कितपर्छु पाऊ ॥ २५ ॥ आवाजले दैत्य
कि तेज हर्न्या। योसब् जगत् शब्द गरेर भर्न्या ॥
छोरा सरीका गरि हामि लायी। घंटादिवोस् पाप
महा वचायी ॥ २६ ॥ वोसो रगतु दैत्यकि लागि
जाहा। हीलोछ उज्वल् अति तेज माहा ॥ यो ख
ड्ग पारोस् शुभ हामि माहा। हे चंडिके ! दंडवते
छ जाहा ॥ २७॥ राजी भया रोग् सबनाश ग
र्छयौं। रिस्भो भन्या भोग् जतिछन्।ति हर्छयौं ॥
आधा हजुर्कों जुनगर्छ जाहा। पर्लाविपत्ती तिन
लाइ काहा ॥ २८ ॥ जो यो भयो कत्तल धेर अैल्हे
वच्छन् अर्सु धर्म रिपूइ कैल्हे ॥ आफनै यहा धेरस
रूप पारी। दीन्या थियोको सब शत्रु मारी ॥ २९॥
विद्यार ज्ञान् शास्त्र महात मांन्या। वेद्मा हजुर्बाहि
कको छ जांन्या। ममत्व खाडल् अति अन्ध माहा
दिन्छयौ इ सन्सार भुलाइ ताहा ॥ ३० ॥ राक्षस्
अनी शत्रुतरास माहा। विष्नागले दरवल ग
र्छ जाहा ॥ जुन् ठांदढयालोछ समुद्र माहा। संसा
र्वचौछयौ वसि जाह ताहा ॥ ३१ ॥ विश्वेश्वरीपाल
न विश्व माहां। विश्वात्मिका भैकन धार्छै जाहा ॥

सर्व्वविश्वले मान्य हजूर ठान्छन् । जोभक्त छन् ति न्कन विश्व मान्छन् ॥३२॥ ❀हे देवि ! राजि भइ पाल्नु हामि लायी । अल्हे जसोगरि वच्यौं अरि सब् मरायी ॥ पाप्यो जगत्‌कि सब नाश गराइ ली नु । उत्पात् उपद्रव हरू सब नाशि दीनू ॥ ३३ ॥ ❀ हे देवी ! खुसिभ्होइ भक्ताकि उपर्संसार्कि ताप् सब् हरी । हे त्रैलोक्याकि मान्य ! लोक् उपरमा देऊ वरै यस्घरी ॥ सूनीयो स्तुति भन्दछिन् भगवती हे देवहो ! लौऽहा । जोइच्छाछ मदिन्छु मागवरलौ उ द्धार्हुन्या लोक् माहा ॥ ३४ ॥ भन्छन् देवहरू उपद्र व जती लोकका समन् हुन् अहा । शत्रू नाश गरीं दिनू हजुरले वर्पाउँ हामी महा ॥ माग्या योवर यो सुनीकन तहां उत्तर्दिनूभो यही । अट्टाइस् युगमा हुनन् बुझमनू वैवस्वतै नाम् भयी ॥ ३५ ॥ तेस्का ल् शुंभ निशुंभ दानव हरूको जन्महोला तहा । ज-न्मीमै पनि नन्दगोप घरमा माता यशोदा महा ॥ मारी शुंभनिशुंभ वास्मगरूला विन्ध्याचलैमा गयी फेरी पृथ्वि महा जनम् लिइ अघोर्डलाग्लि रूप्की भयी ॥ ३६ ॥ मारी दानव वैप्राचित्ति हरू सब् खा दा बहुत् स्वाद् गरी । मेरादांत् अति लाल् हुनन् र गतले दाडिंकि फुल्झे सरी ॥ स्वर्गैमा सवदेवले पृ-

थिविमा मानिस् हरूले पनी । गर्न्याछन् स्तुति भक्तिले मकनसब् नांरक्तदंता भनी ॥ ३७ ॥ बृष्टीवं दहुन्याछ जब् शयवरष् सुख्खा अधीकै परी । गर्न्याछन् स्तुति सब्मुनी हरू मिली जादा दुनीञा मरी ॥ ताहां देखि अयोनि जन्म गरिमैं जाहेर्भयी लोक् महा । हेर्न्याछू शयनेत्र लें जब शताक्षीनाम गर्नन् तहा ॥ ३८ ॥ जतींतक् मञिसाकको रुपगरी पाल्न्याछु सब्लोक ञहा । भंन्याछन् सबलोक लोक बिचमा शाकंभरी नाम् तहा ॥ मार्न्या छू आनि दुर्गदैंत्य बलियो तेसैबखतमा जसै । दुर्गादेवि भनी इ लोक हरूले नाम् मेरि राख्नन् तसै ॥ ३९ ॥ फेरिरुप् धरिभी माहिं अचलमा रक्षामुनीको गरी खान्याछू सब राक्षसै जब मुनी नम्रित् स्वरूपै धरी ॥ गर्न्याछन् स्तुति भक्तिले गरि ममा आल्हाद् गरायी मती । भीमा देवि भनेर नाम् आनि पछी जाहेर होला अती ॥ ४० ॥ फेरी दानव दुष्ट नाम् अरूणले त्रैलोक्य बाधा गरी । लीदा मारि दिन्याछु रूप्लि भमरा तिन्लोकको हित् धरी ॥ लोकले भ्रामरि नाम्पुकारि स्तुतिखुप्ल्याँदेखि गर्नन् अती जुन्कालमा जाति दुःख दानव दिनन् नाश् पाछुरूप्ली तती ॥ ४१ ॥

शुम्भ निशुम्भ दुइ विर्कन नाशगर्दा।
खुप्खुस्भयी अमरगण सवपांवपर्दा॥
नारायणी स्तुतितिदेव्गणले गर्याको।
अध्याययोपनि जहांइतिभै गयाको॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गत शप्तशती भाषा यां एकादशोऽध्यायः॥ ११॥

देव्ता हेरूकनै महा भगवती फेंभन्न लागिन्त हा। योस्तवूले स्तुति गर्दछन् दिनादिनै जस्ले मला यी जहा॥ वाधाछन् जति नाश पार्छु तसको शंका न लेऊअनी। मार्याको मधुकैटभै र महिषासुर्वध् भयाकोपनी॥ १॥ वध्फेशुंभनिशुंभकोविधिगरीजोपा ठ गर्ला जहा। नौमी अष्टमि फेर्चतुर्दशि महा एक् चित्तभै मन्महा॥ सुन्लामेरि महात्म्य उत्तम अती तेस्लेन सक्न्या कही। केही छैनम पापताप हरुला पाठ् गर्छ जस्ले यही॥ २॥ दारिद्र्ये सव नाश् भयी सुहृदको होला मिलाप् प्रेंधरी। राजाशत्रुर चोर को भयहरी दीन्याछ पाठ्लेगरी॥ अग्नी शस्त्रर धेरपा नि हरुको होवैन डर्एक् पनी। तस्मात् मेरिमहात्म्य पाठ गरनू खुप् शुद्ध मनले भनी॥ ३॥ सुन्नूभक्ति

धरेर स्वाहित गरन्या कल्ल्याण् दिन्या धेअ्रंती । ना
सी दुःख उपद्रवै सब महामारी हरू दोष् जती ॥
उत्पात् तिन् थरि का समन् सबहुनन् माहात्म्य सु
न्दै महा । जस्ले नित्य गरेर पाठ गरला गै मेरि
मंदिर्जहा ॥ ४ ॥ तेस्को साथ् राति छाड्ने छैन न
जिकै वस्न्याछु भक्तै भनी । यज्ञैमा वलिदान पूज
न महा उत्सव् ठुलामा पनी ॥ मेरो येहि चरित्र
पाठ गरनु सुन्नू अतीप्रेंधरी । गर्ला जानिन जानि
बाजउनले पूजा वलीदान् गरी ॥ ५ ॥ श्रद्धा धेर्ग
रि लिन्छु होम पनिलौ जोगर्छ अग्नी महा । फेरीपू
जन जौनवर्ष दिनमा गर्छन् शरत्कालमहा ॥ तेस्मा
मेरि महात्म्य जौन सुनला भक्ती ममाथी धरी ।
छुट्न्याछन् सब दुःख धान्य धन धेर्छौरा हुनन्
घर्भरी ॥ ६ ॥ सुंन्यामेरि महात्म्य फेरि अवतार्क
ल्ल्याण दीन्या अती । गर्लात्यो रणमा पराक्रमवहु
त् जितलाइ सब् डर्जती ॥ कल्ल्याण् प्राप्ति भयेर
शत्रु मरनन् कुलखुस् हुनन् छन् जती । सुन्नन्
येहि चरित्रजो अमरहो धेरै भनूलौ कती ॥७॥ शा
न्ती काम सबै महा अनि पछी दुःस्वप्न देख्ला
जसै । पीडाभो ग्रहको जसै अति कठोर्माहात्म्य सु
न्नू तसै ॥ सब् दोष् लाइ हेरीकठार ग्रहको पीडा

विनासै गरी । दुर्घट् स्वप्न भया पनी फल मिलोस्
सुस्वप्न देख्या सरी ॥ ८ ॥ फेर्बाल ग्रहको तत्काल
कमहा शान्ती गरायी दिन्या । आपोस्मा भगडा
हुदा नर महा झट् पट् मिलायी लिन्या ॥ सब् दुर्घ
ट् जतिकोत नाश् गरि दिन्या राक्षयस् पिशाच् भुत
अनी । सब् को नाशहुन्याछ तत्क्षण महा पाट्मात्र
गर्दा पनी ॥ ६ ॥ जोछन् मेरि चरित्रमै कन नजिक्
खिच् छन् इजोड् धेर्धरी । धुप् दिप् पुष्प पशूर चन्दन
असल् लायेर पूजा गरी ॥ ब्राह्मण् भोजन होमले
गरि पुजा पंचामृतै धेर्धरी । धेरैवस्तुधरी वहुत् प्रि
यगरी जोगर्छ वर्षै भरी ॥ १० ॥ एक् वार्का पनि
पाठले श्रवण ले मेरो महात्म्ये यही । पाप्को नाश
गरेर रोग हरला क्यादुःख पर्ला कँही ॥ मेरायी अव
तार पाठ् गरि लिदा रक्षाहबस् भुत्महा । फेर्दुष्टै स
व दैत्यवध् रणमहा सुन्ला जउन् ले जहा ॥ ११ ॥
तेस् लायी रिपुकोडरै रतिपनी होवनै जान्नूमर्‍या ।
फेरीजो तिमि हेरुले स्तुति गर्‍यौ व्रह्मर्षिले जो
गर्‍या ॥ व्रह्माले गरियो जउन् इसव ले दिन्छन्
वहुत् वेस्मती । वन्मा भो अनि शत्रुको कयर मा
चौंले दपेट्ता अती ॥ १२ ॥ वाघ्सिंहै हरु हाथि
ले वन महा हिड्दा लगार्दा घढी । राजा ले

रिस ले हुकुं कन दिदा घेर्दा डढथा लो ब ढी ॥ काट्न्या मानिस वन्धमा परिलिदा जाहाज् समुद्रै जहा । तूफान्ले गरि डुवन घुम्नजवगो यस्ता विपत्ती महा ॥ १३ ॥ संग्रांमा अरिकात शस्त्र चलदा इत्यादि संकट् महा । मेरो येहिचरित्र संभनु अती हर्ला विपत्ती तहा ॥ सिंहादी सव वैरिनाश गरला मेरा प्रभाव्ले गरी । येती बात गरेरती भगबती आपत्सवैको हरी ॥ १४ ॥ अन्तर्ध्यान् हुनुभो वहां पछि तहा सव्का अगाडी महा । आफ्ना काम् अघिकै सरीगरि लिया देब्ता हरूलेतहा ॥ देवीले सव मार्दिदा अति अघो दानब् हरू सब् तहा । पाया यज्ञकिं भाग मारि अरिसब् निश्चिन्तभै मन्महा ॥ १५ ॥ लोक् विध्वंस गरी ठुलो वलधरी हिड्न्या निशुंभै अरी । मार्दी शुंभभवानिले अरूगया पाताल् महा तेस्घरी ॥ यस्ती देवि भवानि नित्य पनिलो अब्ता अनेक्रक्षा गरी । वारंवार भयी इ लोक महाराज् पाल्न्या विपत्ती हरी ॥ १६ ॥ तिन्लयै मोह गरिंछ योजगत फेर्उत्पत्ति तिन्लयै गरी । दन्या राजि गर्न्या तमोत्तमाति ज्ञान् दीन्या सहज् त्यैघरी ॥ ढाक् छिन् यी सबलोक धेरूपधरी सव्शक्ति रूप्ले गरी । योबुझ्नू महाराज् अनेक् रूप्धरी दिन्छिन् विपत्ती हरी ॥१७॥ ❋ महा

काली रूप्भो गरिकन महामारि रूपफेर् । भयी सृ-
ष्टीरूप्की स्थिति भइ जगत् पालिकन धेर् ॥ हु-
न्या वेला लक्ष्मी भइ नरमहा वृद्धि गरन्या । वि
नाश्का बेलामा भइकन अलक्ष्मीउ हरन्या १८॥
गस्या पूजा चन्दन् धुपदिप निवेदन् धरि धरी ।
अधिक् भक्तीधारीचरण तलमा खुप् परिपरी॥तिंदि
न्छिन् धन् छोरा मति परमपद् मा गरि दिन्या ।
गरायी सब्भोगै आनि पछि त मोक्षै गरि लिन्या ॥

पूजा स्तुती हरू बहुत गरेर ताहा ।
श्रीदेविले खुसिभयी कन फेरिवाहा ॥
यस्को फलस्तुति समेतुसबयोभयाको ।
अध्याय योपनि त्रहांइतिभैं गयाको ॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गत सप्तशती भाषा
यां द्वादशोऽध्यायः ॥१२॥

योजो कह्यां देबि महात्म्य मैले । राजन् बहुत
उत्तम जान अैले ।। यस्ती प्रभाब्की बुझ्देबि ता-
हा । जस्ले सबै धार्दछ लोक माहा ॥ १ ॥ विद्याप
नियी भगवतीकि माया । जस्ले गराइन् गृहवित्तका
या ॥ तिन्ले तिमी वैश्य पनी त्रिलोक् सब् । मोहि
त् गराउछिन् वचला कउन् कब् ॥ २ ॥ मोहित् भ

या मोहित छन् इ आहा। मोहित् हुन्या छन् बुझ्
लोकमाहा ॥ राजन् तिनैका शरणै तजाऊ। माता
जिका झट्ट परेर पाऊ ॥ ३ ॥ आराधनै भक्ति गरे
र गर्दा। पूजा गरी एक् मनधेर धर्दा ॥ भोग्स्वर्ग
मोचै पनि भक्त लायी। दिन्छिन् सहज् खूसि भये
र मायी ॥ ४ ॥ ❀ मार्कण्डेयजि भन्दछन् यति
सुनी मेधाऋषीका कुरा। पाऊमा परि दंडवत् सुर
थले लाया भगवत्मा पुरा ॥ निर्विण्यै भइ राज्य
संझि ममताले दुःख दीदा तहा। तप्का निंतिगथा
अघोर्विनमहा सोवैश्यली सङ् महा ॥ ५ ॥ दर्शन्
खानिर देविको नदिकिनार्माती वस्था झट् गयी।
देवी सूक्त जप्याति वैश्य पतिले एकाग्र मन्मा भ-
यी ॥ राजा वैश्य मिली नदीकि तिरमा माटाकि
मूर्ती गरी। पूजा धुप्दिप पुष्प होम अनि फेर्तर्पण्
निवेदन् धरी ॥ ६ ॥ मन्रोकी कन मन् धरी जन
निमा एक्दं निरा हार्गरी। आफ्नै आङकि रक्त
ले बलि दियी रोज् रोज भक्ती धरी ॥ आराधन्य
हि रितसङै गरि लिदा तिन्वर्षमा खुस्भयी। दर्श
न् वक्सनुभो जगज्जननिले प्रत्यक्ष सामु गयी ७॥
भन्नुभो महाराज् कुलिन् विटपते माग्छौ कउन् व
र्यहा। दिन्छू तुष्टभञा मँ माग अहिले शंका न ली

मन्महा ॥ यस्तो मर्जि सुनी जगज्जननिको भन्छ
न्ति राजा यही। येही जन्म महा वलै सङ्ग्ररीमा
री मिलोस् राज् स्वही ॥ ८ ॥ वैराग्यै भइ वैश्यले
फगत ज्ञान् माग्या विरक्तै भयी। सब्को संगगरी
ममत्व गरन्या सुध्रोस बुद्धो यही ॥ यस्तो विन्ति
सुनी जवाफ् दिनु भयो श्रीदेवि ले योतहा। थोरै
दिन् पछि राज्य मिल्छ महाराज् आफ्नै अधीकै ञ
हा ॥ ९ ॥ मारी शत्रुहरु मर्तिरि गरुला सावर्णि
नामका भनू। दोस्रा जन्म महा त सूर्यसुतभै व्हौ
ला अरूक्या भनू ॥ वैश्यैमा अति श्रेष्ठ जौन तिमि
ले वर्मागि लीयौ ञहा। मिल्ला ज्ञान् तिमि लाइ
मोक्ष गरन्या संसार सागर्महा ॥ १० ॥ यस्तो वर्दि
इ लाइदी भगवती गर्थ्या स्तुती द्वैतहा। अन्तर्ध्या
हुनुभो जगत्कि जननी तत्काल् अगाडी महा ॥
देवी वाट वरैमिली यसरिती राजा सुरथ्जी पनी
सूर्यैदेखि जनम् भयी मनुवन्या सावर्णि नाऊ भनी

भाषावन्यो त्रितियथेहि चरित्र माहा।
श्रीसारदा प्रिय गरेर चढाइ ताहा ॥
यस्ले म भन्छु कृतकृत्यभयां म ञाहा।
मिल्न्याछलौं असलभाक्तिभवानिमाहा ॥

इति श्रीमार्कण्डेय पुराणान्तर्गत सप्तशती भाषायां
त्रयोदशो ध्यायः ॥ १३ ॥

(१)

नोटिस् ।

—०—

गीत गोविन्द छाया) राग सुर श्लोक जस्तो मूल मा छ सो वमोजीम् का हाल मा छापिया को अपूर्वछ ।

कल्कि पुराण गोर्षा भाषा श्लोक पछि हुने कुराको तयार भै सकियो छापिनेछ यो कस्तो छ भने जम्बा १८ पुराण मा १७ पुराण भयि सकेका कुरा कहंछन् यो अट्ठारौ कल्कि पुराण मा पछी हुने कुरा छन् यस्तो अपूर्वछ ।

नर हरि चरित्र यो मूल बमोजिम् नृसिंहावतार का कथा छ यस्मा तत्व को विबेक छ छापिन लागे कोछ अघीको जस्तो छोटोछैन ।

स्वप्नप्रकाश गोर्खाली भाषामा श्लोक
वद्धगरी मूल वमोजीम् छापियाकोछ ।

जैमिनि भारत गोर्षाली भाषा
वद्धश्लोक यो झन् अपूर्वछ ।

५६८
21:222
4PA
1961 A.D.

921:222

(१)

वाल्मीकिविद्यापीठपुस्तकालयः

प्रत्यावर्तनतिथिः

Acc. No 44495

Class No .. Book No ..

Author मुकुन्दप्रसाद उपाध्याय

Title चण्डी सप्तशती

Due on	Borrower's Name	Returned on

821:222
UPA
1961 A.D.

44495

MAHENDRA SANSKRIT UNIVERSITY

महेन्द्र संस्कृत विश्वविद्यालय
वाल्मीकि विद्यापीठ
पुस्तकालय

इ. पुरा
चण्डी
Q21:22
UPA
1961 A